15

PIEŚNI

NA CHÓR MĘZKI

ułożył

J. T. WYDŻGA

15 PIEŚNI

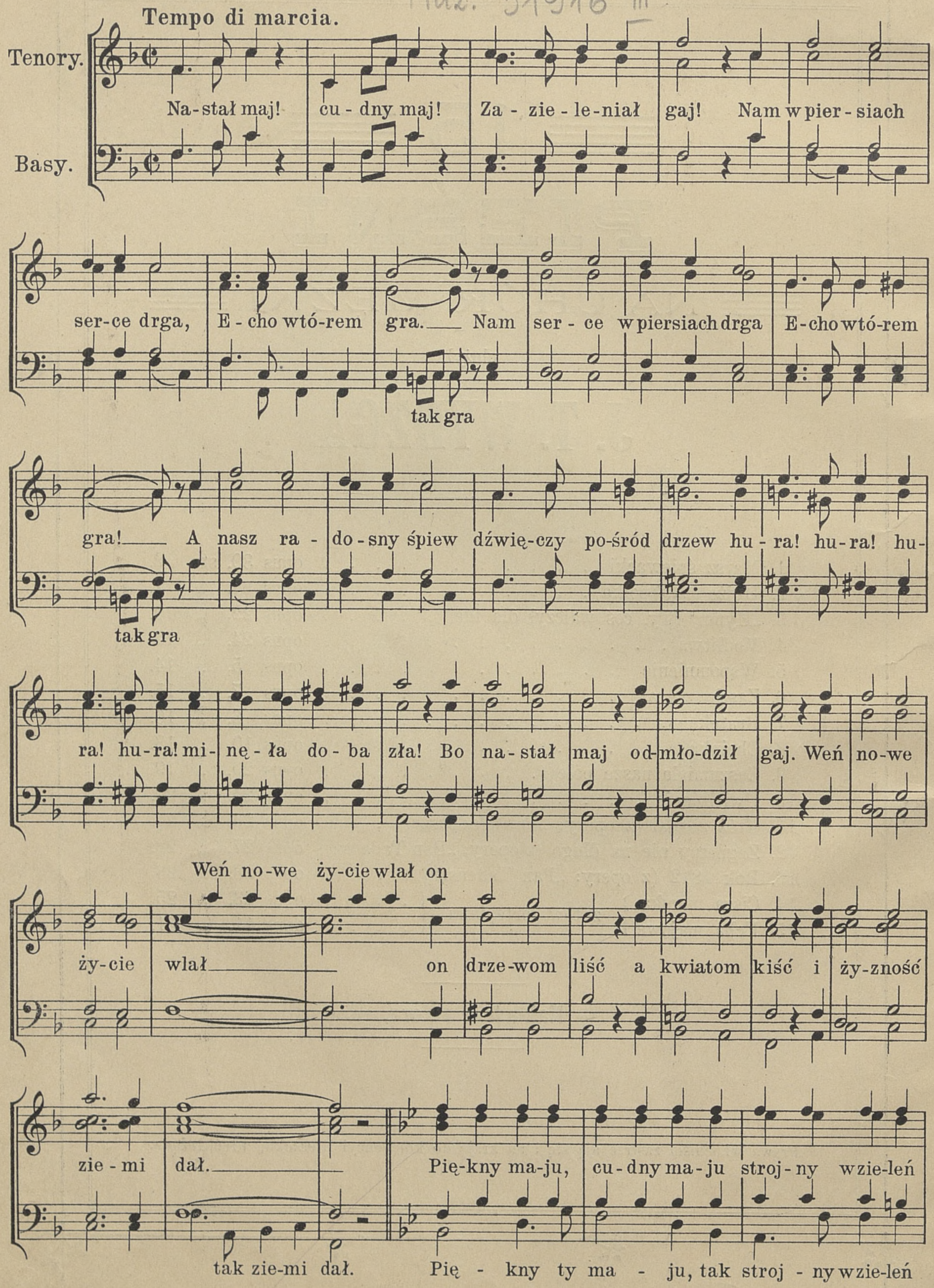
NA CHÓR MĘZKI
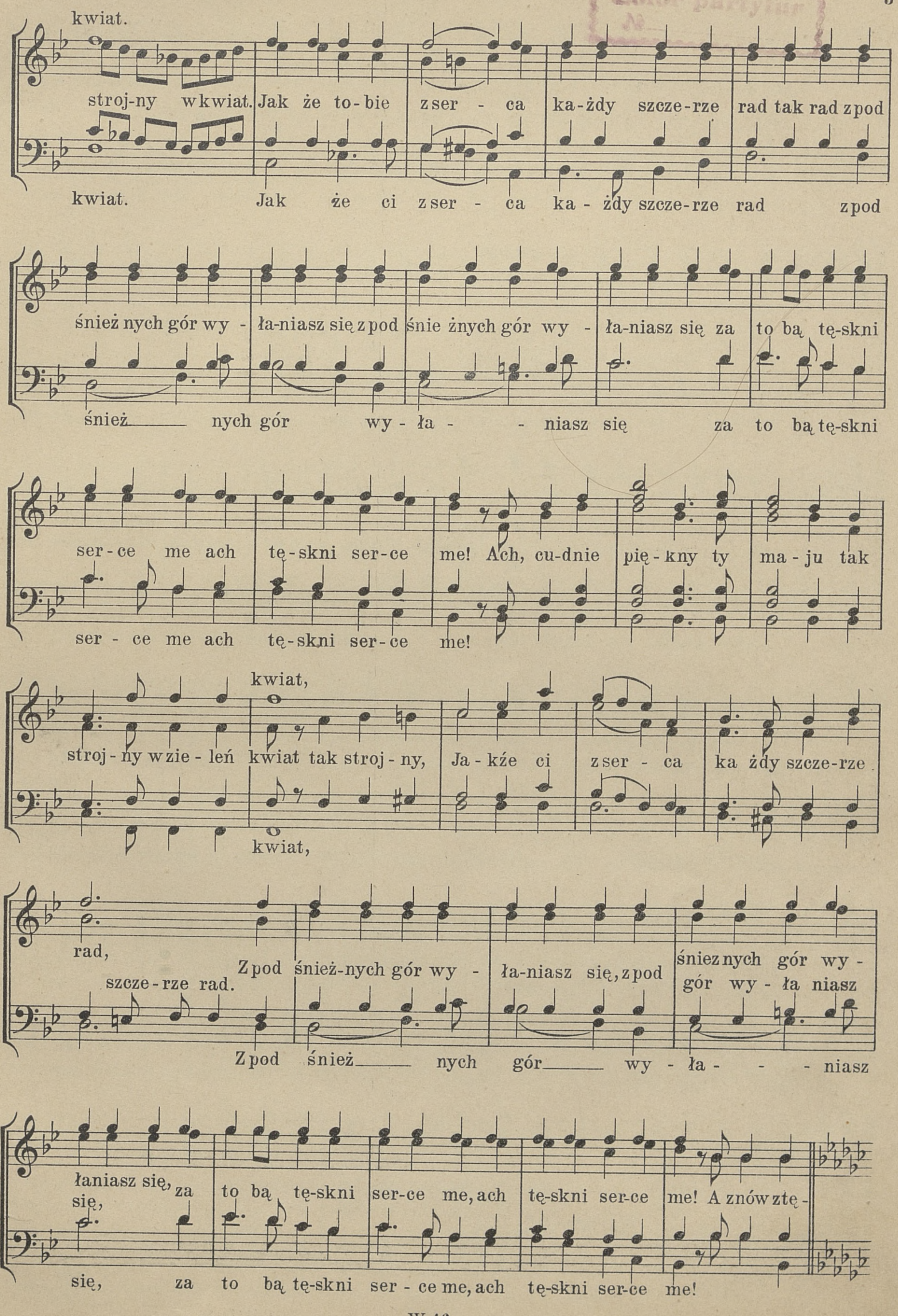
ułożył

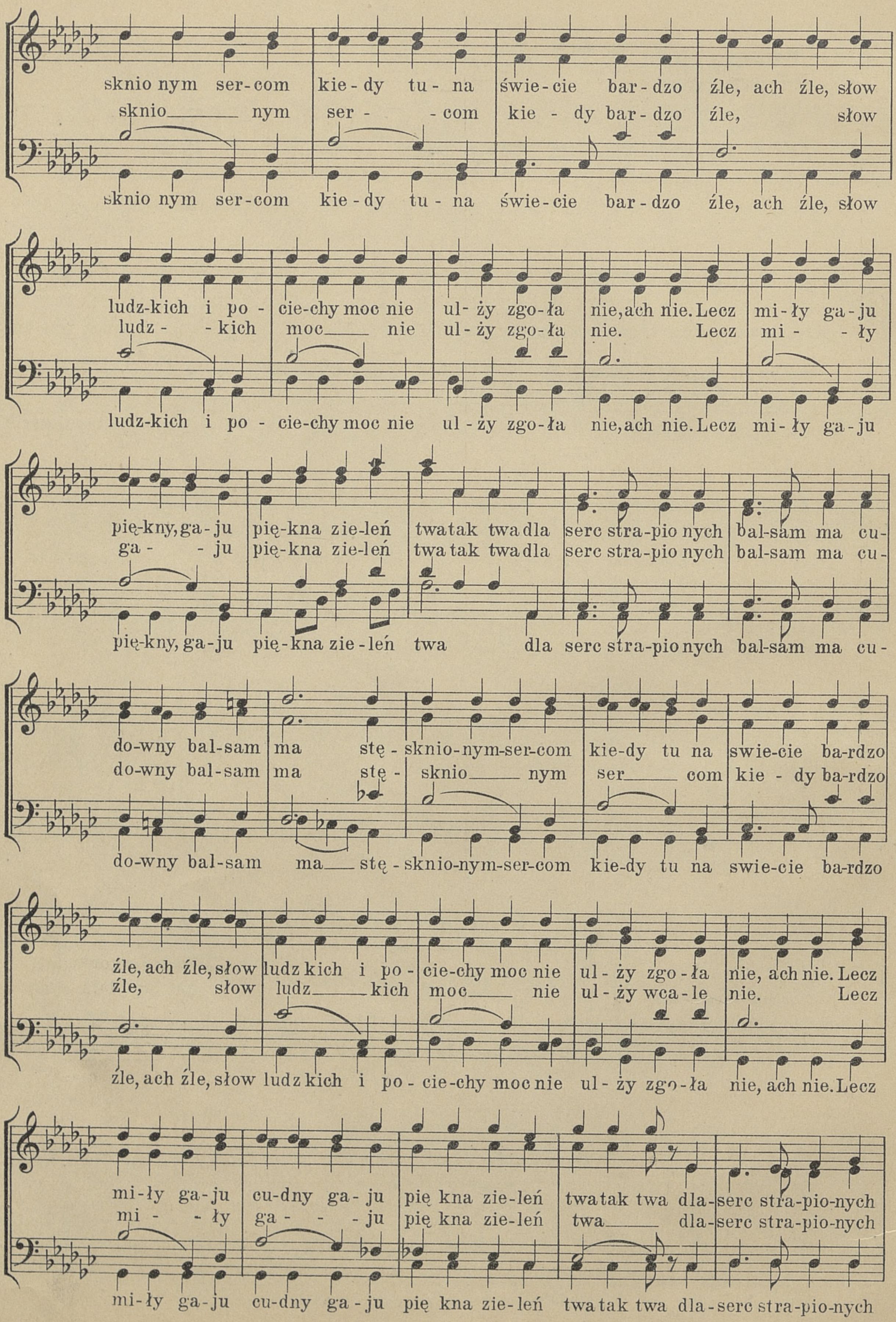
J. T. WYDŻGA.
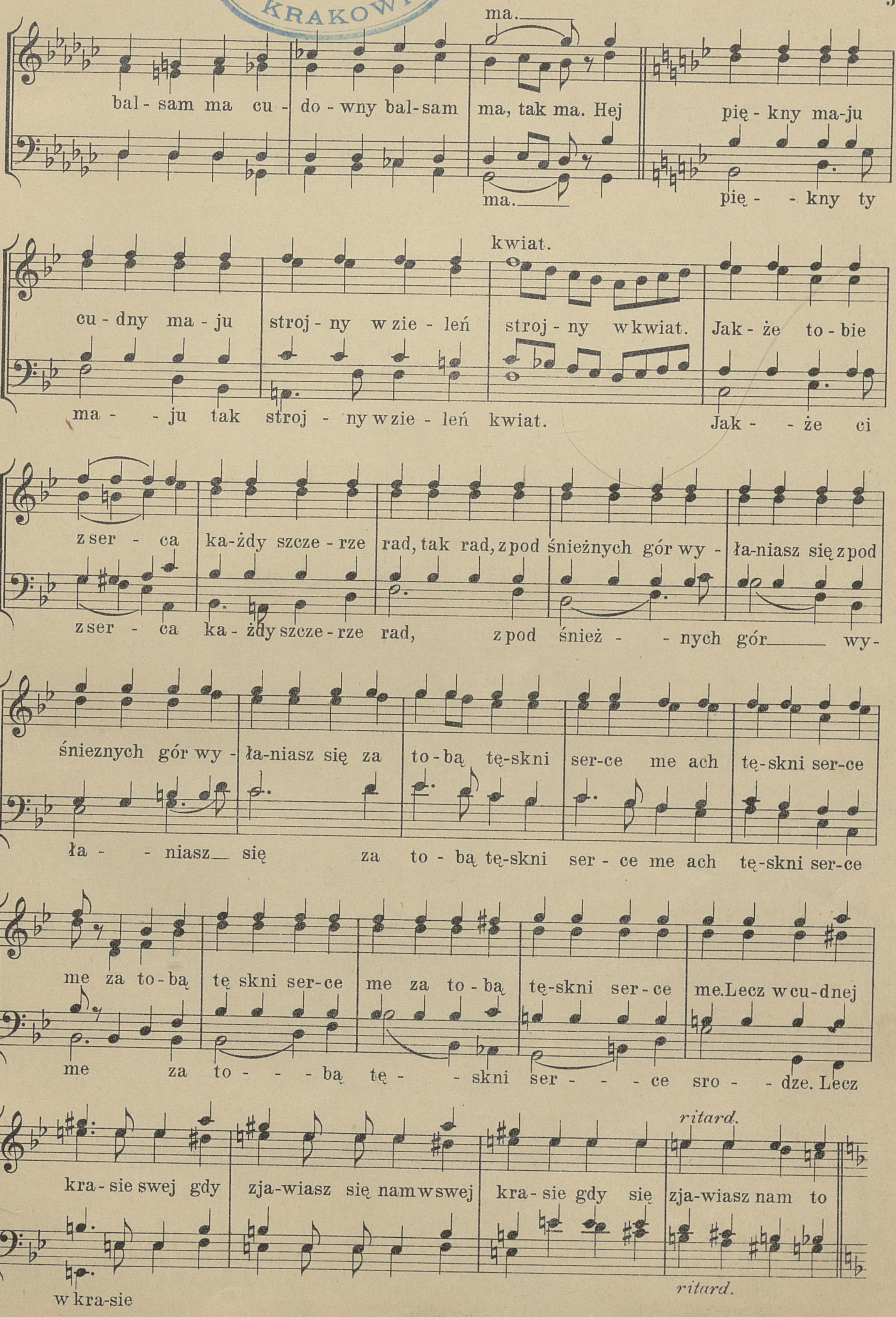
Nakładem autora.
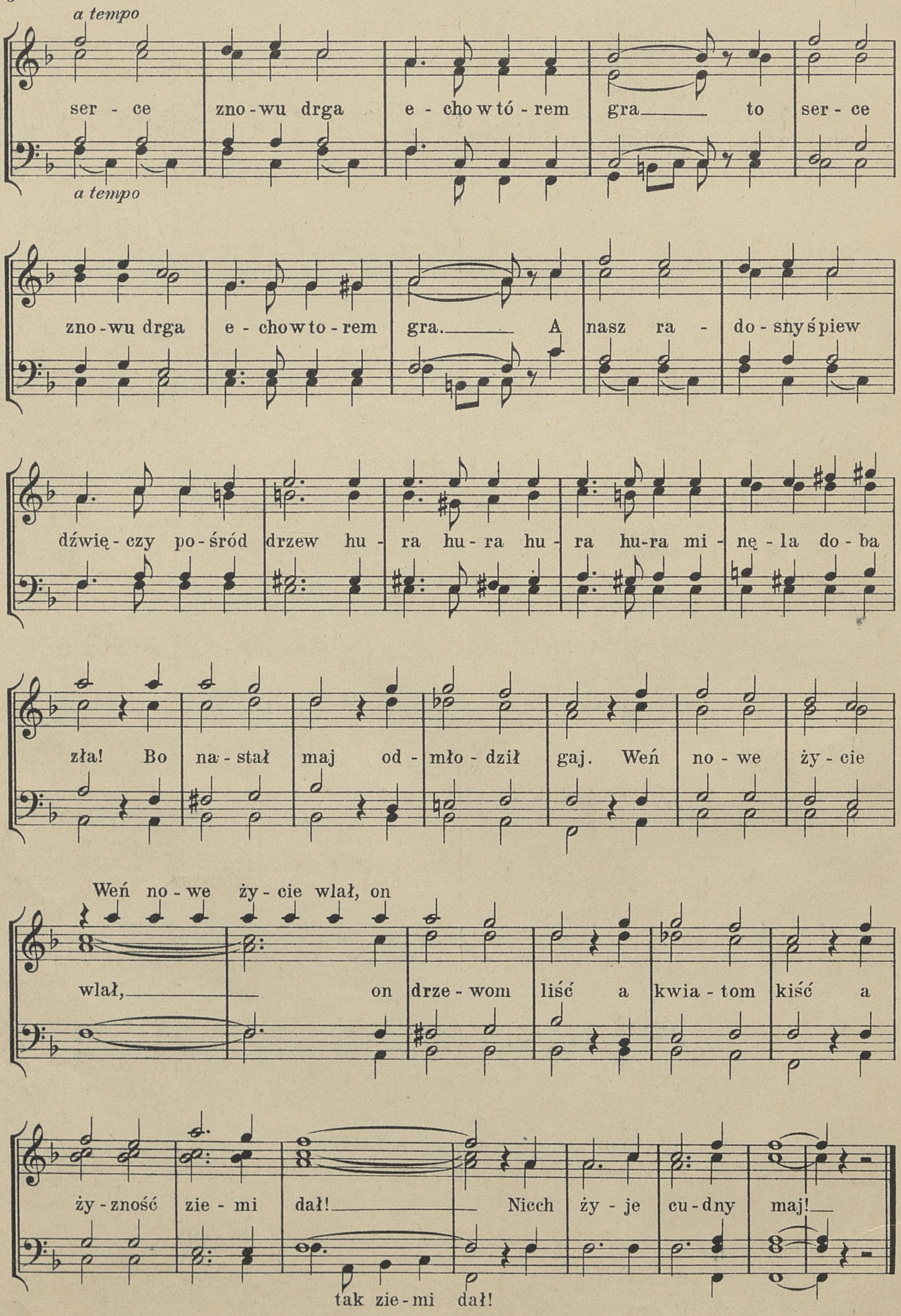
1. Marsz śpiewacki.

kwiat.
stroj-ny w kwiat. Jak że to-bie z ser - ca ka-żdy szcze-rze rad tak rad z pod
kwiat. Jak że ci z ser - ca ka - żdy szcze-rze rad z pod
śnież nych gór wy - ła-niasz się z pod śnie żnych gór wy - ła-niasz się za to bą tę-skni
śnież nych gór wy - ła - - niasz się za to bą tę-skni
ser-ce me ach tę-skni ser-ce me! Ach, cu-dnie pię-kny ty ma - ju tak
ser - ce me ach tę-skni ser-ce me!
kwiat,
stroj - ny w zie - leń kwiat tak stroj - ny, Ja - kże ci z ser - ca ka żdy szcze-rze
kwiat,
rad,
szcze - rze rad. Z pod śnież-nych gór wy - ła-niasz się, z pod śnieznych gór wy -
gór wy - ła niasz
Z pod śnież nych gór wy - ła - - - niasz
łaniasz się, za
się,
to bą tę-skni ser-ce me, ach tę-skni ser-ce me! A znów z tę -
się, za to bą tę-skni ser - ce me, ach tę-skni ser-ce me!

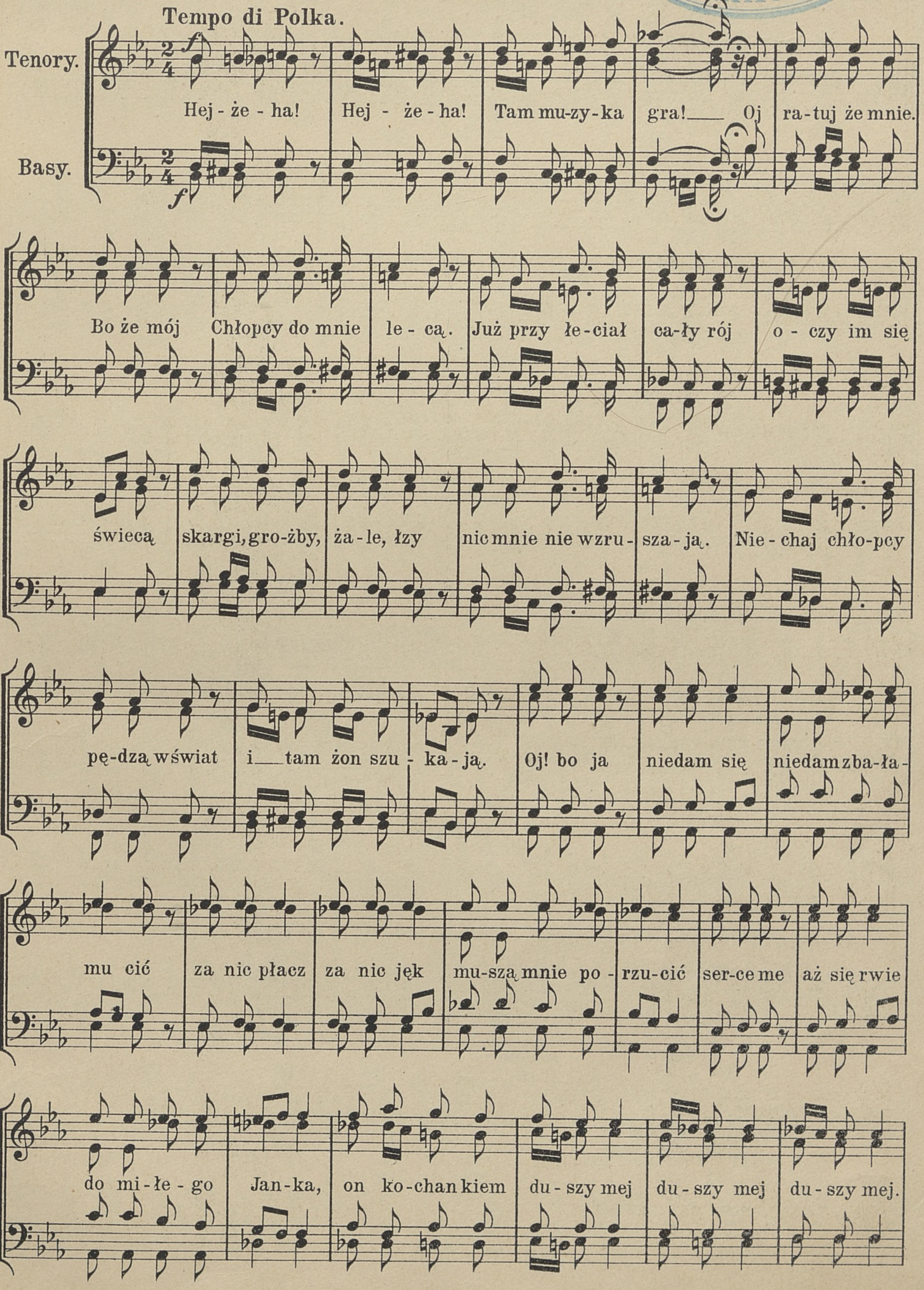

sknio nym ser-com kie-dy tu-na świe-cie bar-dzo źle, ach źle, słow
sknio nym ser - - com kie - dy bar-dzo źle, słow
sknio nym ser-com kie-dy tu-na świe-cie bar-dzo źle, ach źle, słow
ludz-kich i po - cie-chy moc nie ul- ży zgo-ła nie, ach nie. Lecz mi-ły ga-ju
ludz - - kich moc nie ul-ży zgo-ła nie. Lecz mi - - ły
ludz-kich i po - cie-chy moc nie ul-ży zgo-ła nie, ach nie. Lecz mi-ły ga-ju
pię-kny, ga-ju pię-kna zie-leń twa tak twa dla serc stra-pio nych bal-sam ma cu-
ga - - ju pię-kna zie-leń twa tak twa dla serc stra-pio nych bal-sam ma cu-
pię-kny, ga-ju pię-kna zie-leń twa dla serc stra-pio nych bal-sam ma cu-
do-wny bal-sam ma stę - sknio-nym-ser-com kie-dy tu na swie-cie ba-rdzo
do-wny bal-sam ma stę - sknio nym ser com kie - dy ba-rdzo
do-wny bal-sam ma stę - sknio-nym-ser-com kie-dy tu na swie-cie ba-rdzo
źle, ach źle, słow ludz kich i po- cie-chy moc nie ul-ży zgo-ła nie, ach nie. Lecz
źle, słow ludz kich moc nie ul-ży wca-le nie. Lecz
źle, ach źle, słow ludz kich i po - cie-chy moc nie ul- ży zgo-ła nie, ach nie. Lecz
mi-ły ga-ju cu-dny ga-ju pię kna zie-leń twa tak twa dla- serc stra-pio-nych
mi - - ły ga - - - ju pię kna zie-leń twa dla- serc stra-pio-nych
mi-ły ga-ju cu-dny ga - ju pię kna zie-leń twa tak twa dla - serc stra-pio-nych

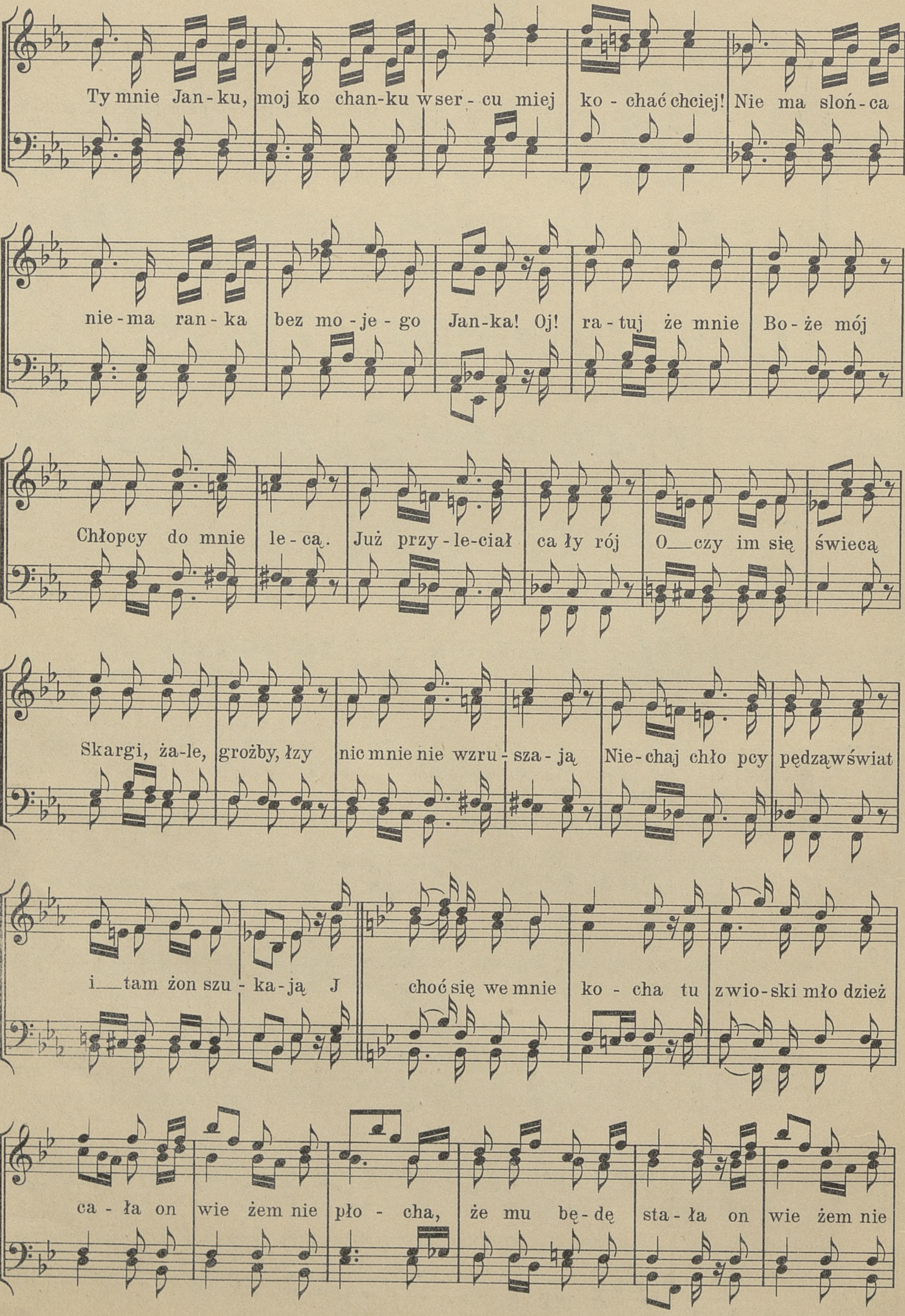

ma.
bal - sam ma cu - do - wny bal-sam ma, tak ma. Hej pię - kny ma-ju
ma. pię - - kny ty
kwiat.
cu - dny ma - ju stroj - ny w zie - leń stroj - ny w kwiat. Jak - że to - bie
ma - - ju tak stroj - ny w zie - leń kwiat. Jak - - że ci
z ser - ca ka-żdy szcze - rze rad, tak rad, z pod śnieżnych gór wy - ła-niasz się z pod
z ser - ca ka - żdy szcze - rze rad, z pod śnież - - nych gór wy-
śnieznych gór wy - ła-niasz się za to-bą tę-skni ser-ce me ach tę-skni ser-ce
ła - - niasz się za to - bą tę-skni ser - ce me ach tę-skni ser-ce
me za to-bą tę skni ser-ce me za to - bą tę-skni ser - ce me. Lecz w cu-dnej
me za to - - - bą tę - - skni ser - - - ce sro - - dze. Lecz
ritard.
kra - sie swej gdy zja-wiasz się nam w swej kra - sie gdy się zja-wiasz nam to
w kra-sie
ritard.

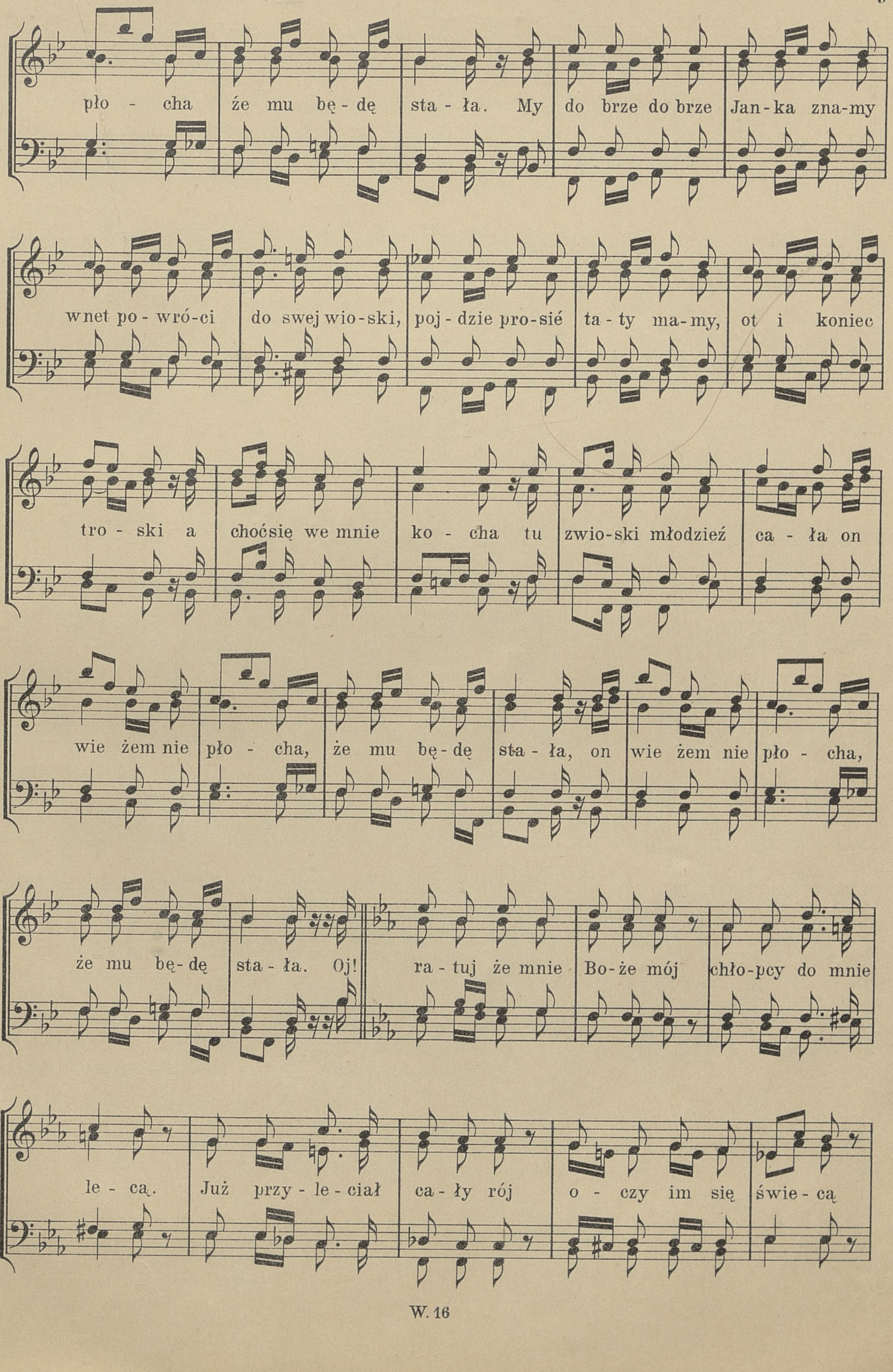

a tempo
ser - ce zno - wu drga e - cho w tó - rem gra to ser - ce
a tempo
zno - wu drga e - cho w to - rem gra. A nasz ra - do - sny śpiew
dźwię - czy po - śród drzew hu - ra hu - ra hu - ra hu - ra mi - nę - la do - ba
zła! Bo na - stał maj od - mło - dził gaj. Weń no - we ży - cie
Weń no - we ży - cie wlał, on
wlał, on drze - wom liść a kwia - tom kiść a
ży - zność zie - mi dał! Niech ży - je cu - dny maj!
tak zie - mi dał!

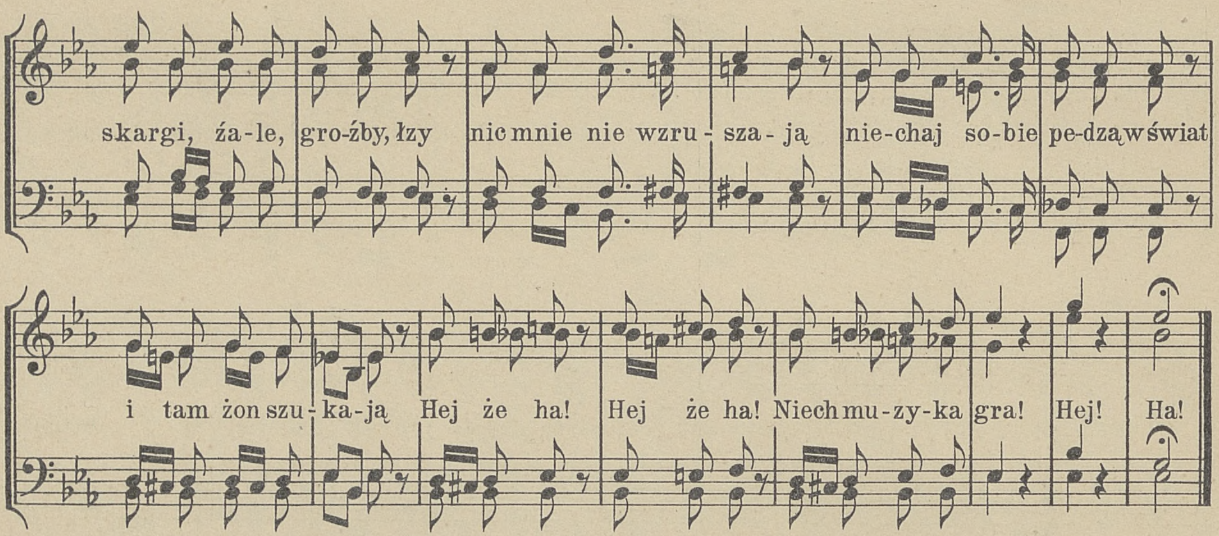
2. Hejże ha.

(Polka.)

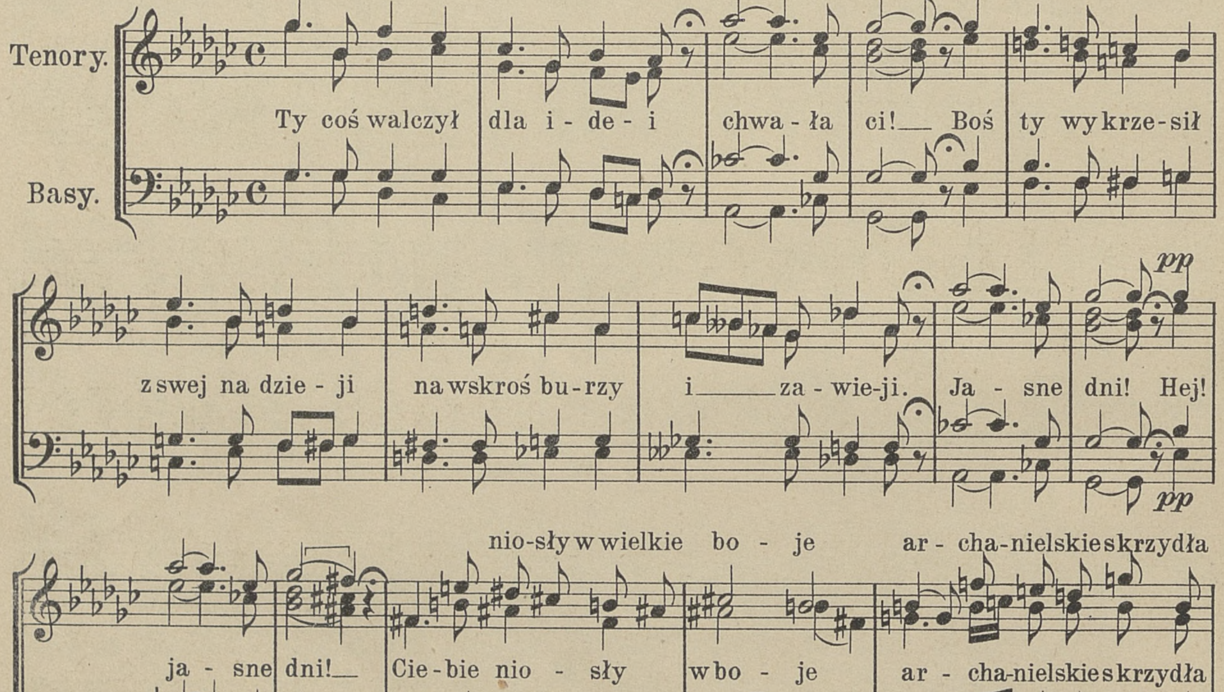

Ty mnie Jan - ku, moj ko chan-ku w ser - cu miej ko - chać chciej! Nie ma słoń - ca
nie - ma ran - ka bez mo - je - go Jan - ka! Oj! ra - tuj że mnie Bo - że mój
Chłopcy do mnie le - cą. Już przy - le - ciał ca ły rój O czy im się świecą
Skargi, ża - le, groźby, łzy nic mnie nie wzru - sza - ją Nie - chaj chło pcy pędzą w świat
i tam żon szu - ka - ją J choć się we mnie ko - cha tu z wio - ski mło dzież
ca - ła on wie żem nie pło - cha, że mu bę - dę sta - ła on wie żem nie

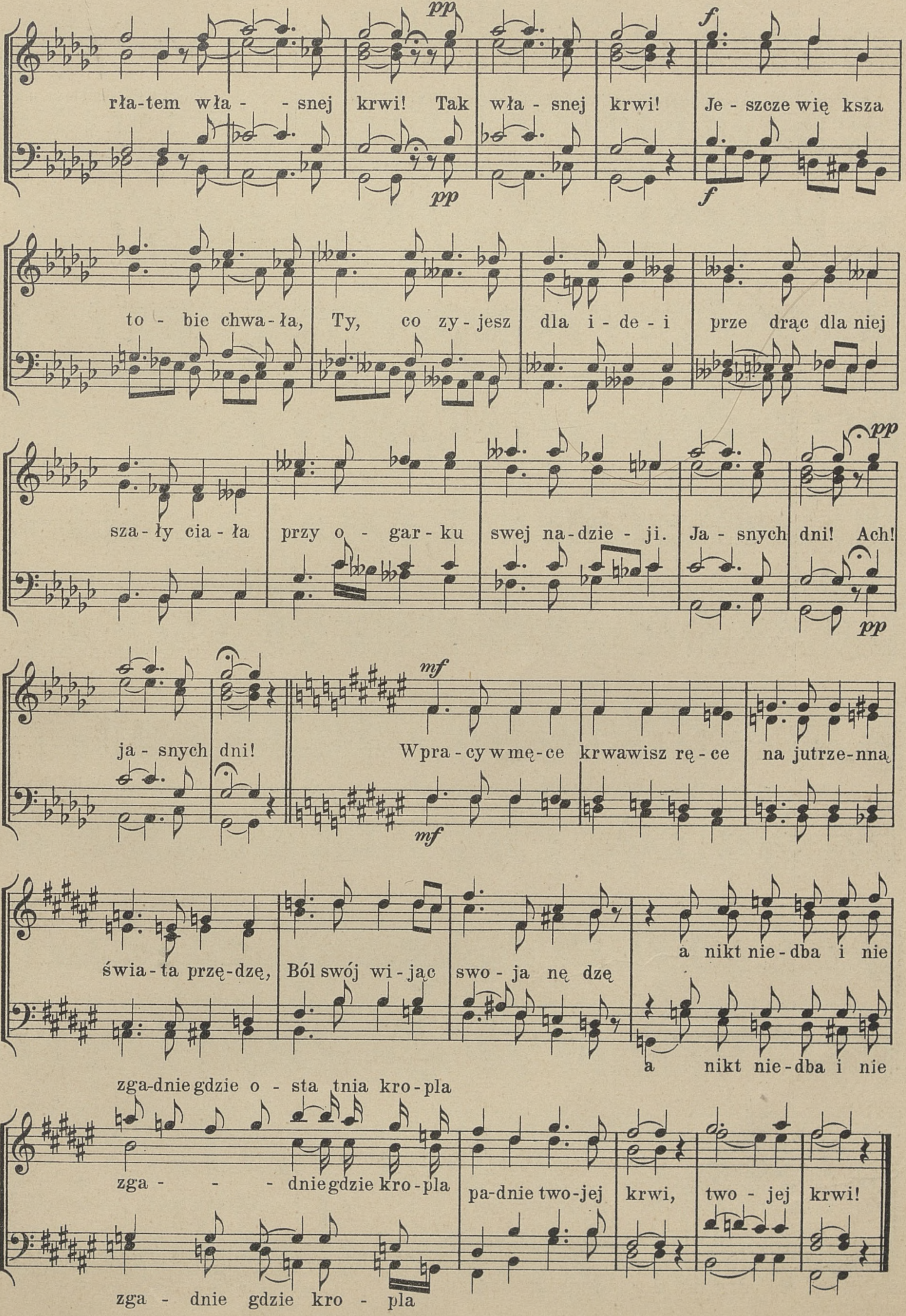

pło - cha że mu bę - dę sta - ła. My do brze do brze Jan - ka zna - my
wnet po - wró - ci do swej wio - ski, poj - dzie pro - sié ta - ty ma - my, ot i koniec
tro - ski a choćsię we mnie ko - cha tu zwio - ski młodzież ca - ła on
wie żem nie pło - cha, że mu bę - dę sta - ła, on wie żem nie pło - cha,
że mu bę - dę sta - ła. Oj! ra - tuj że mnie Bo - że mój chło - pcy do mnie
le - cą. Już przy - le - ciał ca - ły rój o - czy im się świe - cą

3. Hymn.

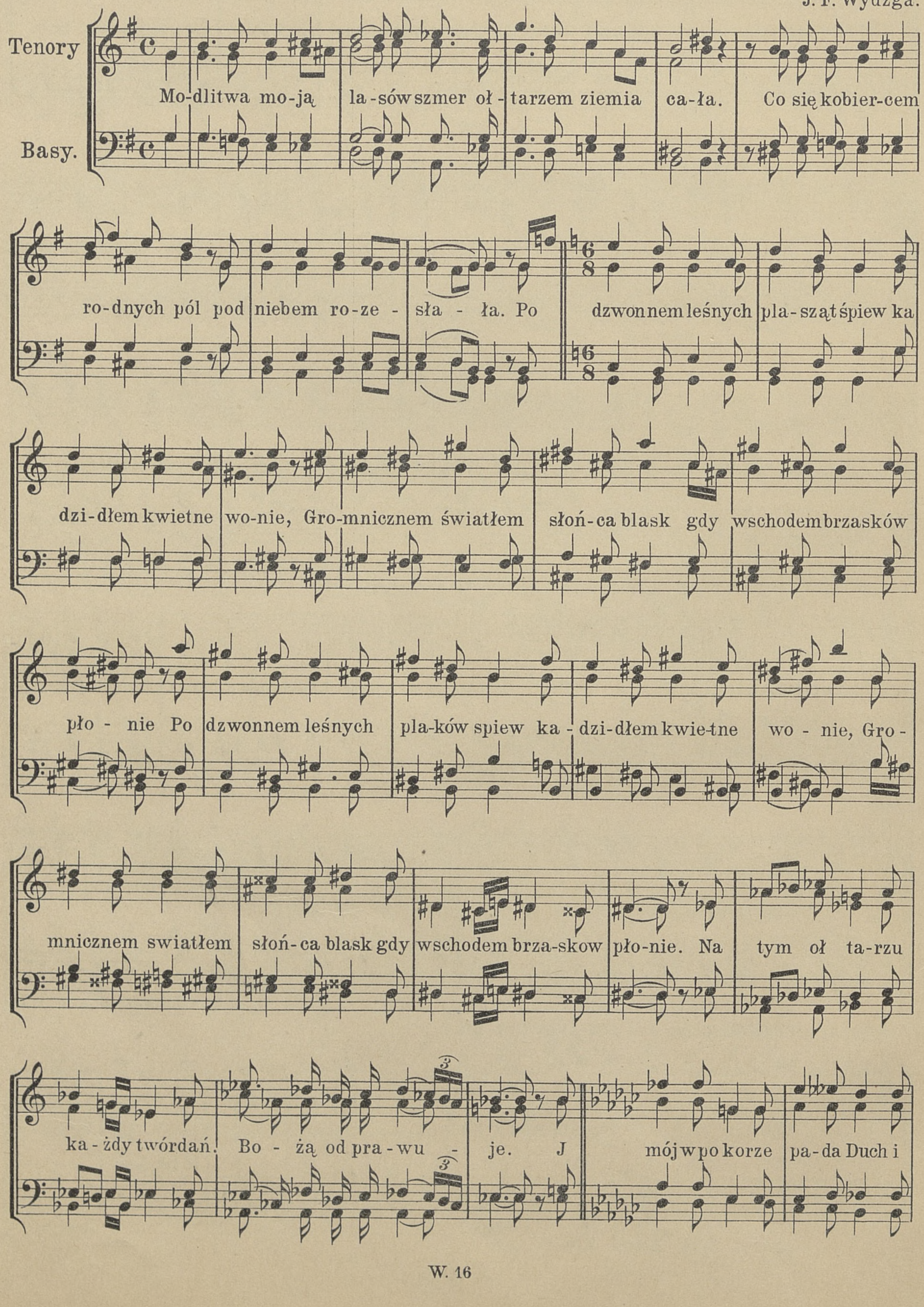
Ty, coś walczył dla idei....

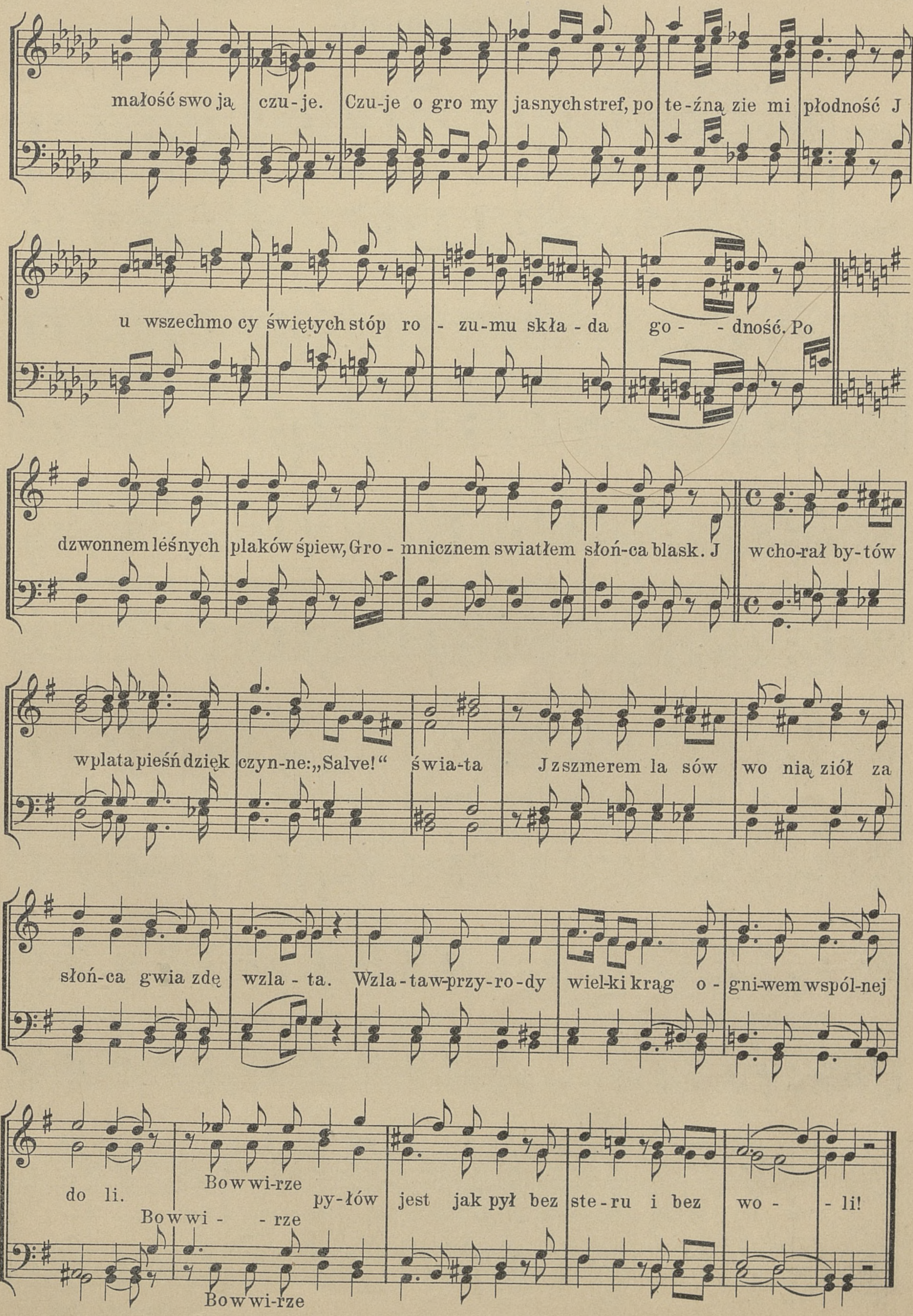

pp
f
rła-tem wła - - snej krwi! Tak wła - snej krwi! Je - szcze wię ksza
pp
f
to - bie chwa-ła, Ty, co zy - jesz dla i - de - i prze drąc dla niej
pp
sza- ły cia - ła przy o - gar - ku swej na-dzie - ji. Ja - snych dni! Ach!
pp
mf
ja - snych dni! Wpra - cy wmę-ce krwawisz rę - ce na jutrze-nną
mf
świa - ta przę-dzę, Ból swój wi - jąc swo - ja nę dzę
a nikt nie - dba i nie
a nikt nie - dba i nie
zga-dnie gdzie o - sta tnia kro - pla
zga - - - dnie gdzie kro - pla pa-dnie two-jej krwi, two - jej krwi!
zga - dnie gdzie kro - pla

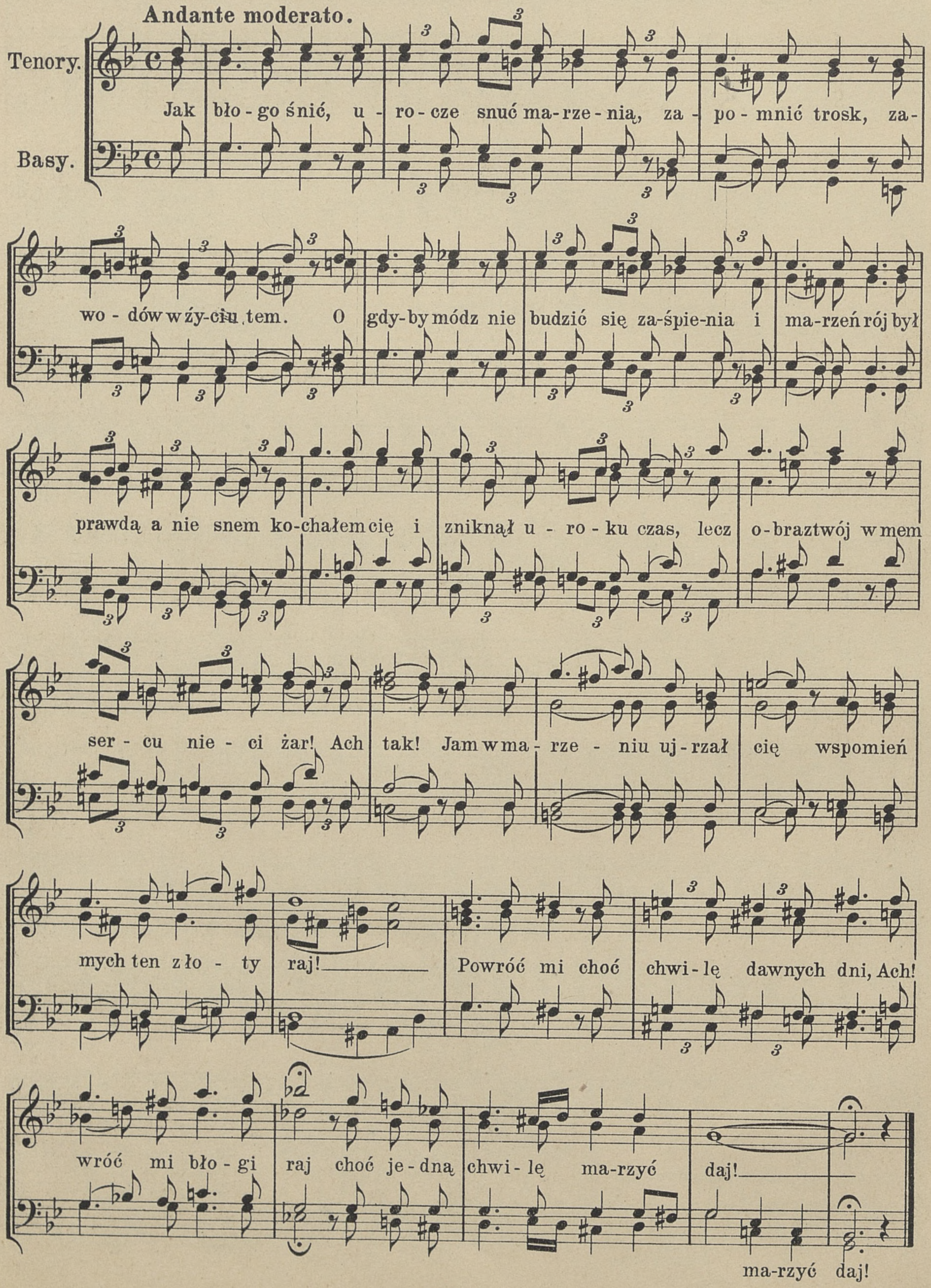
4. Modlitwa.

J. F. Wydżga.

małość swo ją czu-je. Czu-je o gro my jasnych stref, po te-żną zie mi płodność J
u wszechmo cy świętych stóp ro - zu-mu skła - da go - - dność. Po
dzwonnem leśnych płaków śpiew, Gro - mnicznem swiatłem słoń-ca blask. J wcho-rał by-tów
wplata pieśń dzięk czyn-ne: „Salve!“ świa-ta J zszmerem la sów wo nią ziół za
słoń-ca gwia zdę wzla - ta. Wzla - taw-przy-ro-dy wiel-ki krąg o - gni-wem wspól-nej
do li. Bow wi-rze py-łów jest jak pył bez ste-ru i bez wo - - li!
Bo w wi - - rze
Bo w wi-rze

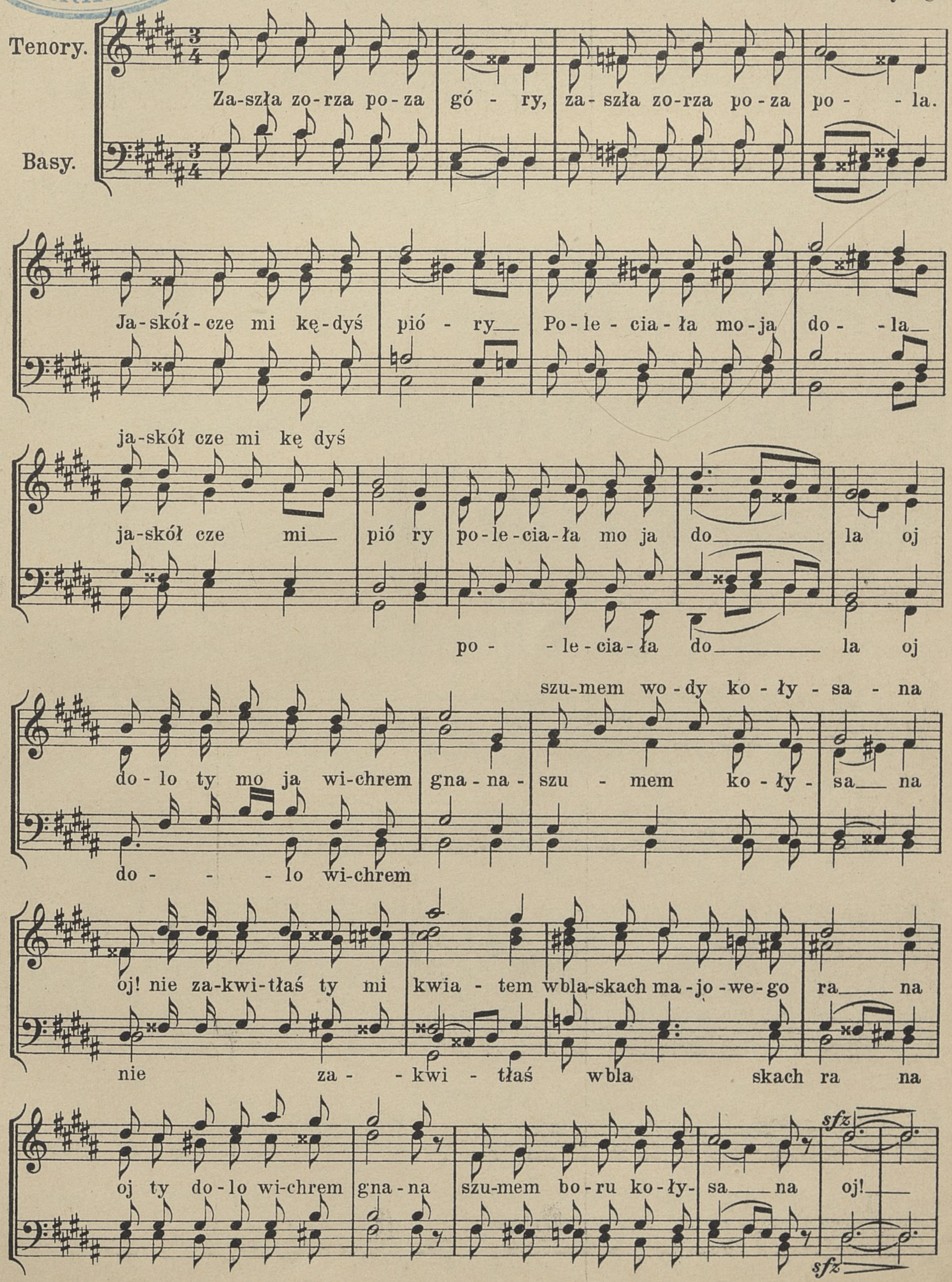
5. Wspomnienie.

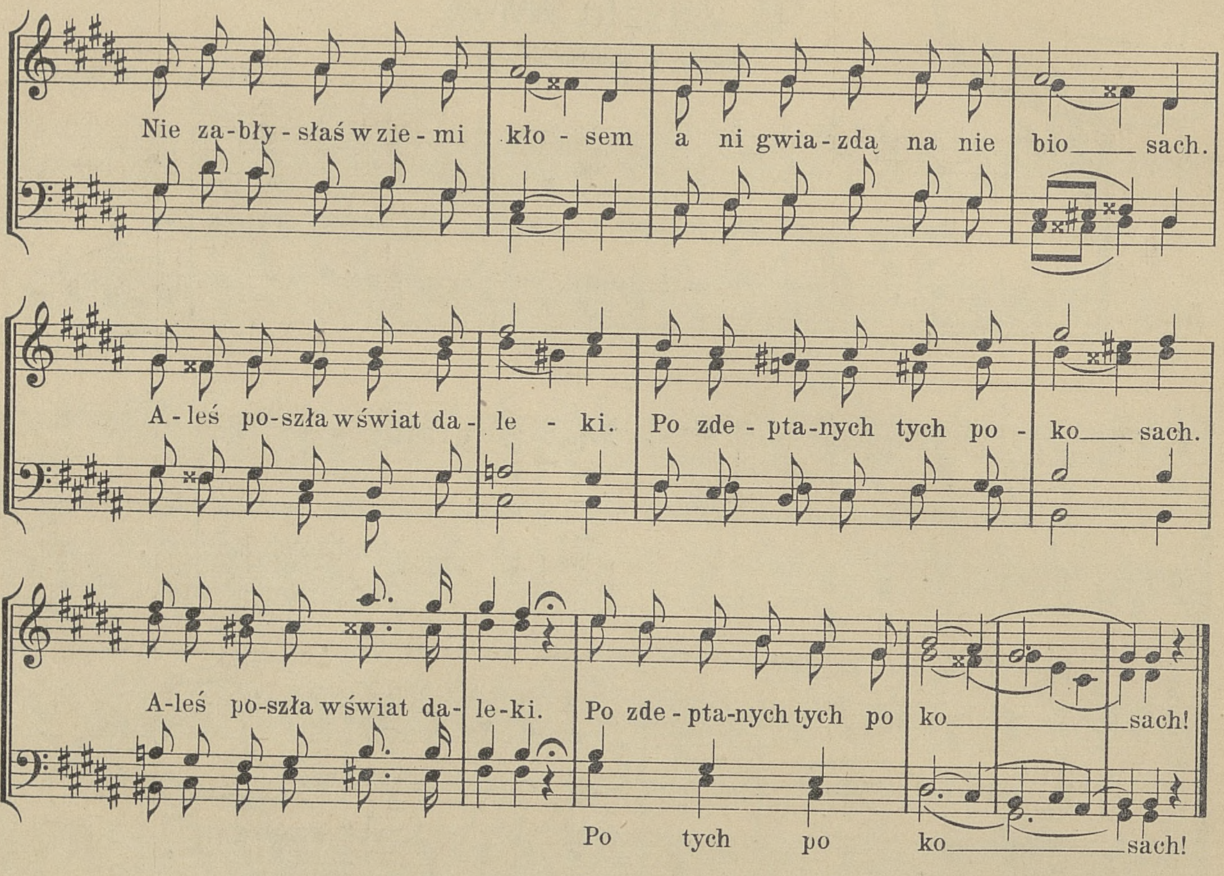

6. Zaszła zorza.

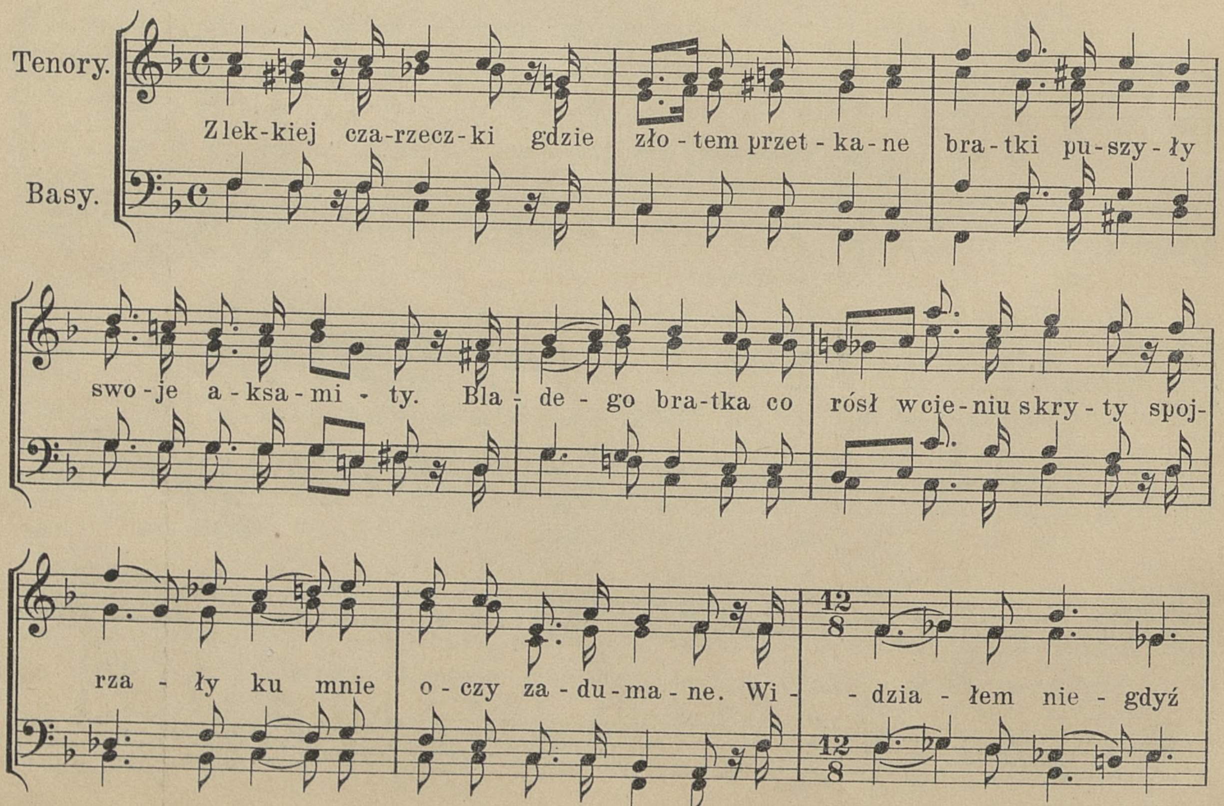
(Słowa: M. Konopnickiej.)

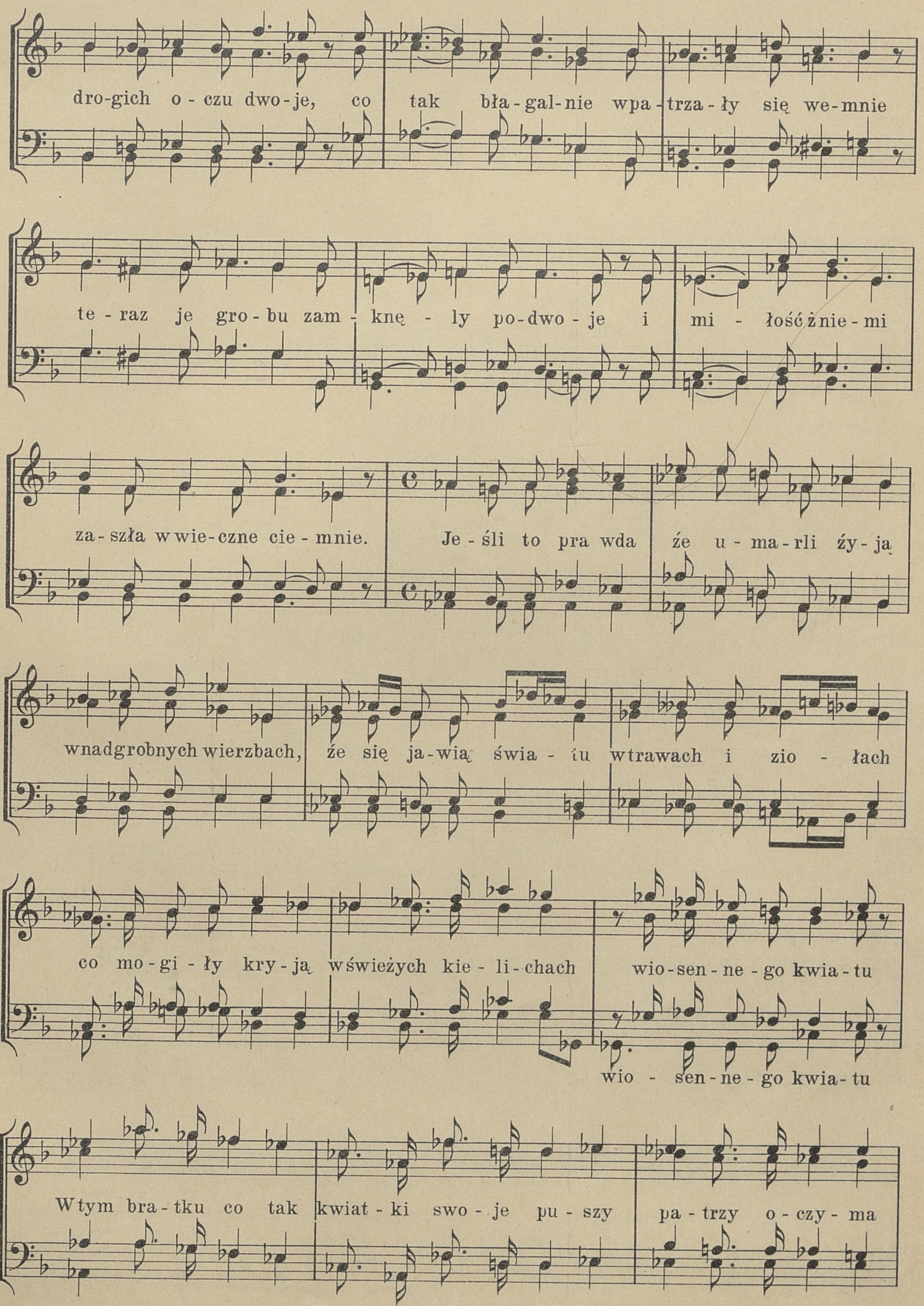
Mzka: J. T. Wydżgi.
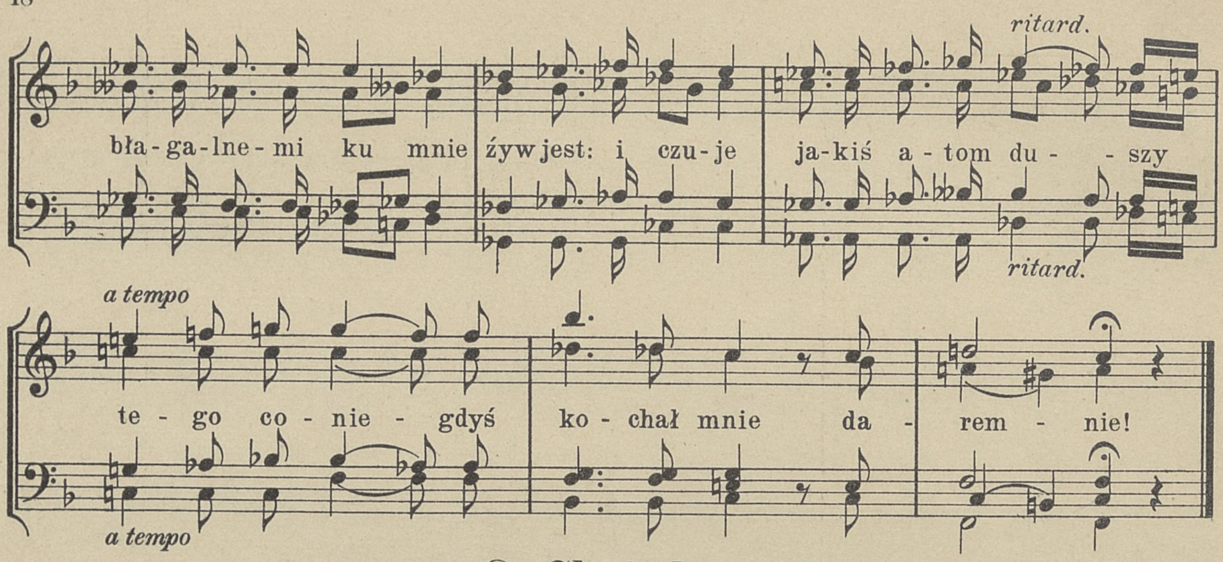

Nie za-bły-słaś w zie-mi kło - sem a ni gwia-zdą na nie bio___ sach.
A-leś po-szła w świat da-le - ki. Po zde-pta-nych tych po-ko___ sach.
A-leś po-szła w świat da-le-ki. Po zde-pta-nych tych po ko___ sach!
Po tych po ko___ sach!

7. Bratek.

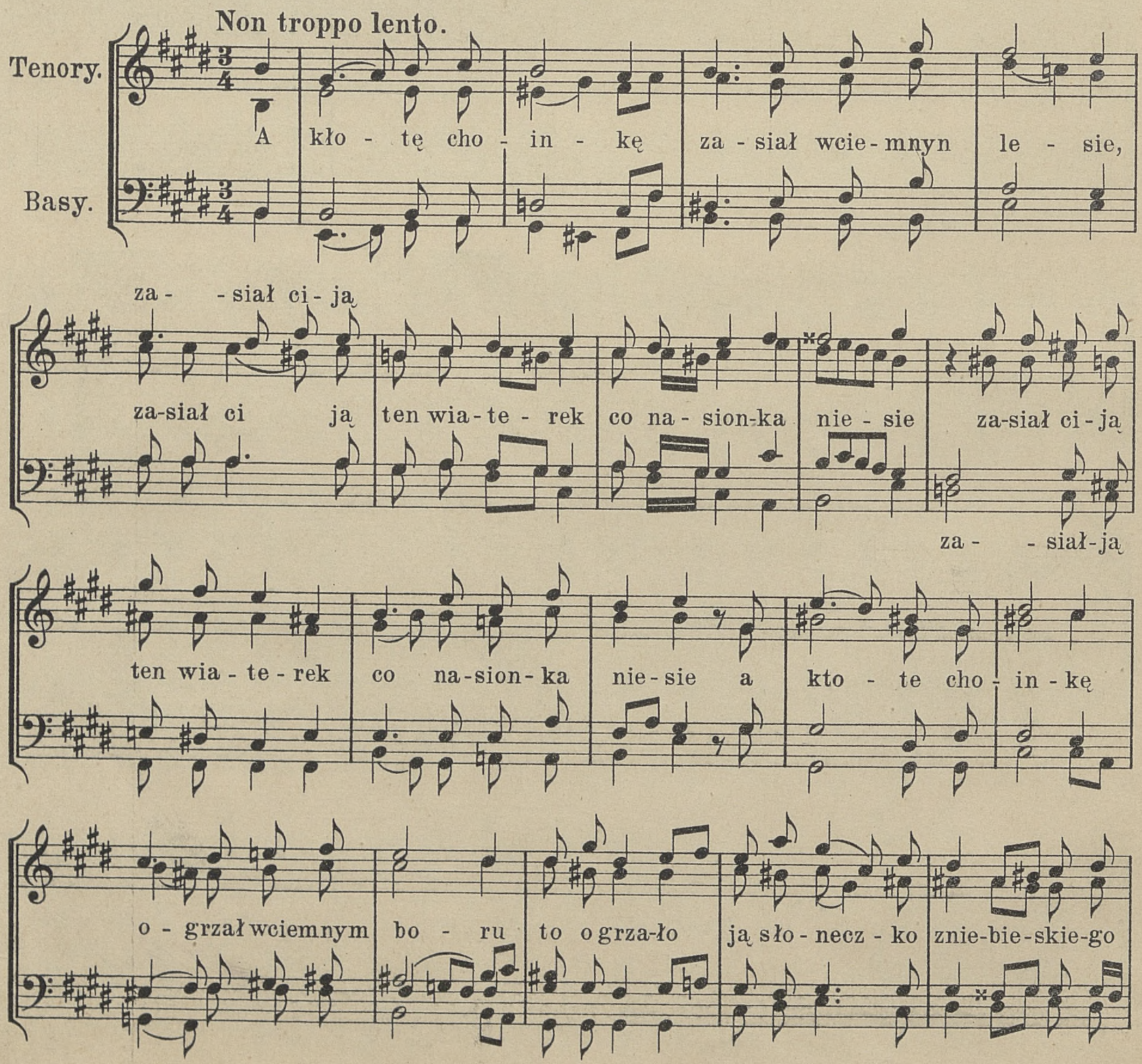

Tenory.
Basy.
Zlek-kiej cza-rzecz-ki gdzie zło-tem przet-ka-ne bra-tki pu-szy-ły
swo-je a-ksa-mi-ty. Bla-de-go bra-tka co rósł w cie-niu skry-ty spoj-
rza - ły ku mnie o-czy za-du-ma-ne. Wi - dzia - łem nie - gdyż

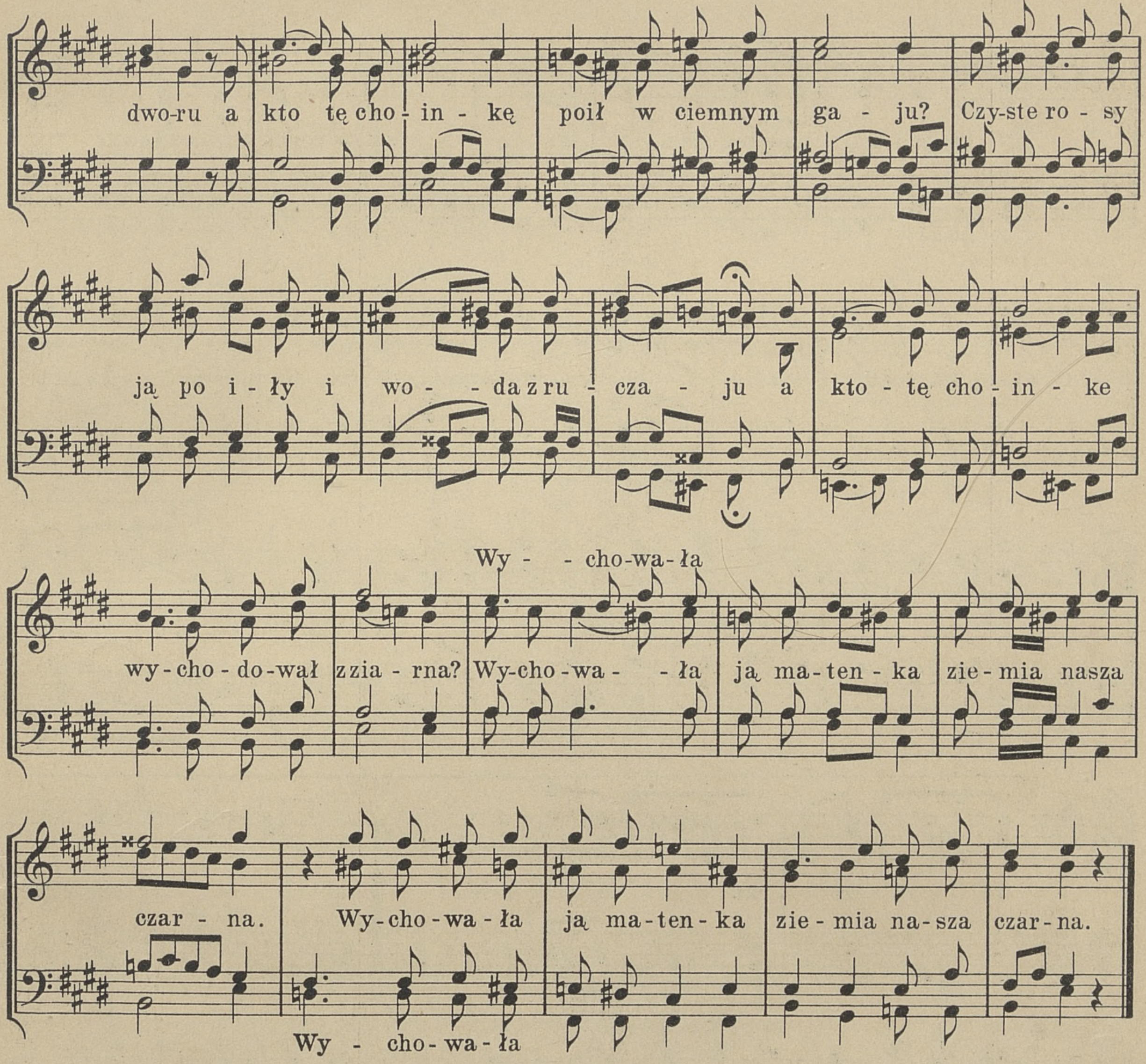

dro-gich o - czu dwo - je, co
tak bła - gal - nie wpa - trza - ły się we - mnie
te - raz je gro - bu zam - knę - ły po - dwo - je i
mi - łość z nie - mi
za - szła w wie - czne cie - mnie.
Je - śli to pra wda
że u - ma - rli ży - ją
w nadgrobnych wierzbach,
że się ja - wią świa - tłu
w trawach i zio - łach
co mo - gi - ły kry - ją
w świeżych kie - li - chach
wio - sen - ne - go kwia - tu
wio - sen - ne - go kwia - tu
W tym bra - tku co tak
kwiat - ki swo - je pu - szy
pa - trzy o - czy - ma

8. Choinka.

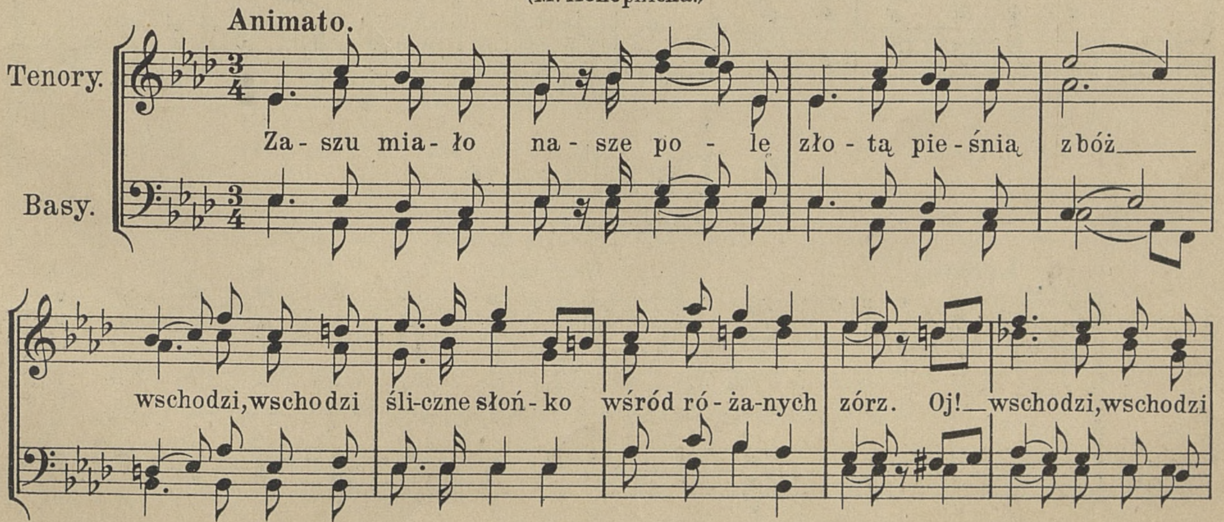
(M. Konopnicka.)

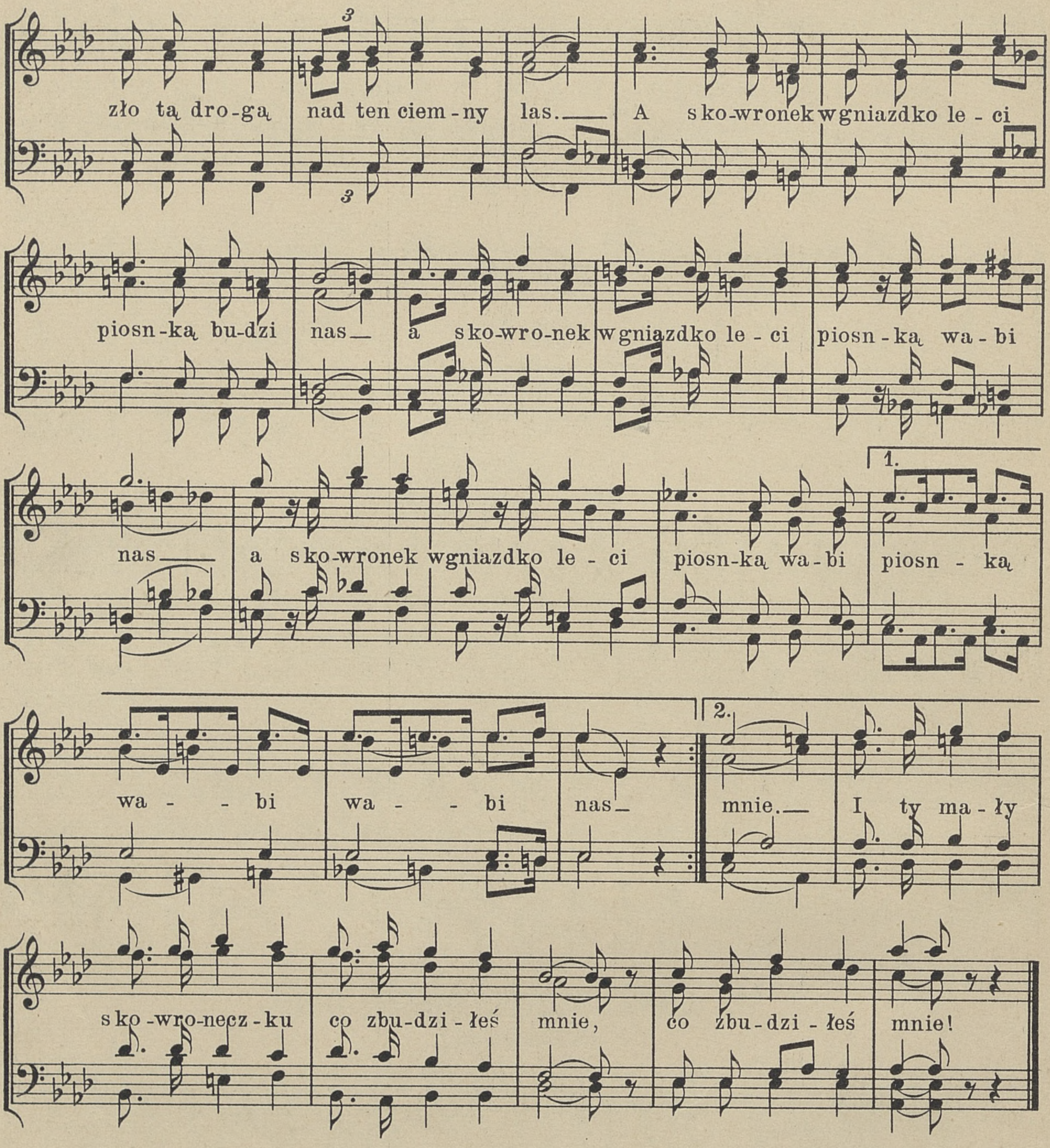

9. Zaszumiało nasze pole.

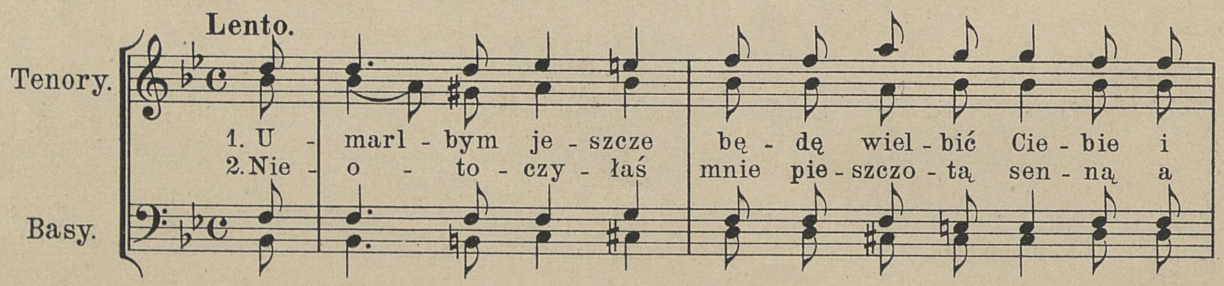
(M. Konopnicka.)

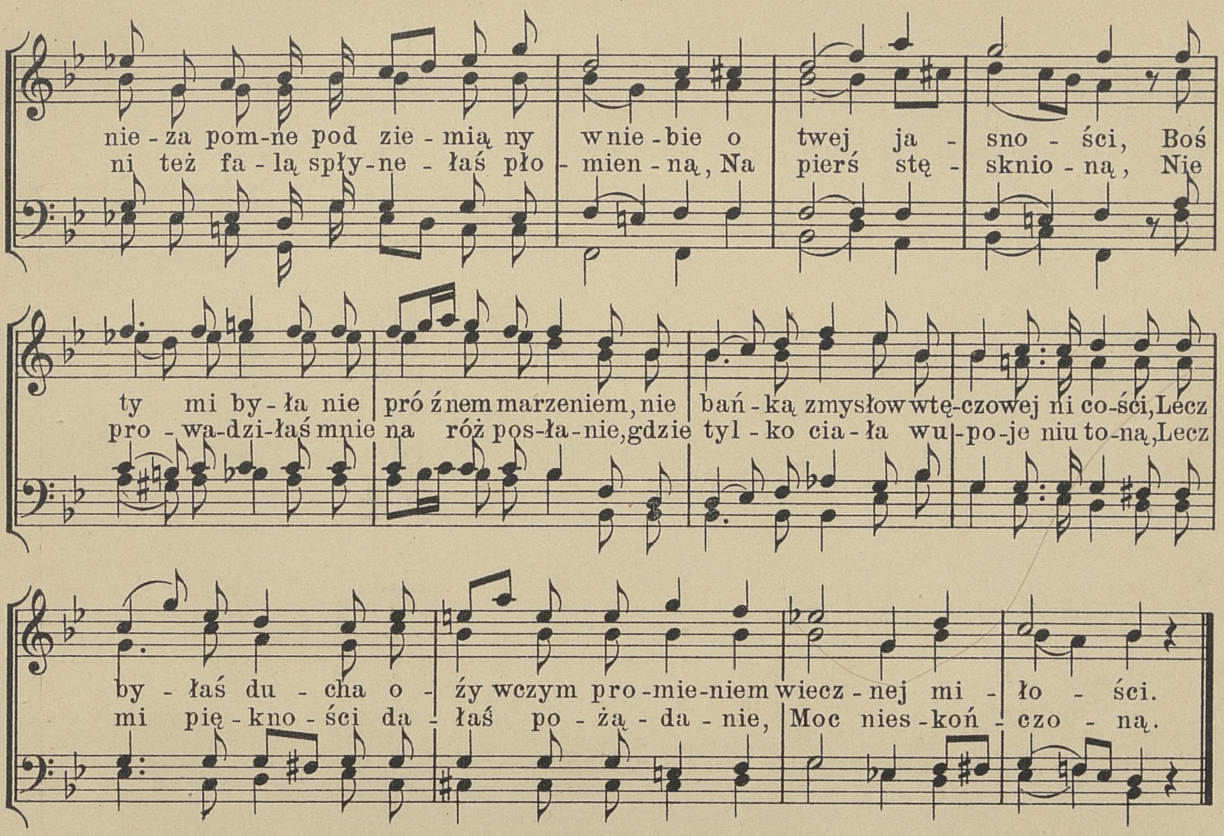

10. Uwielbienie.
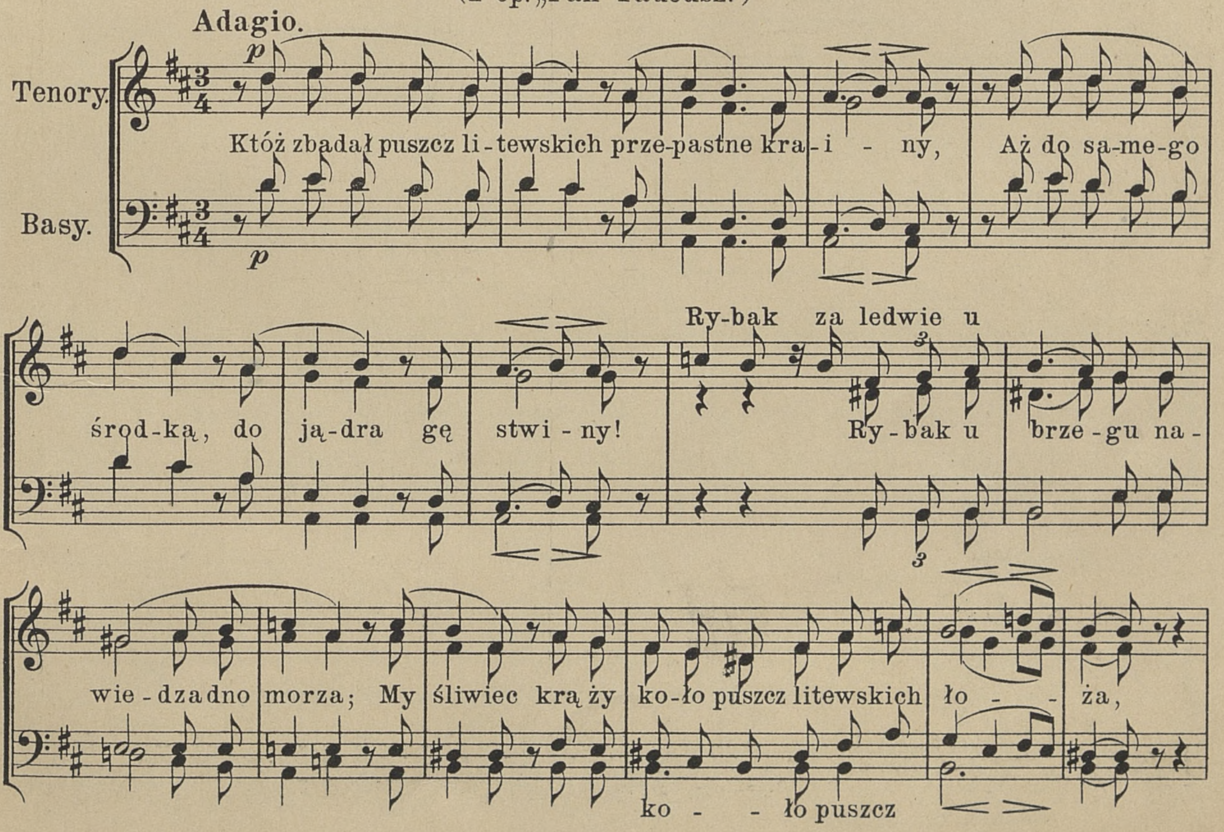
(A. Mickiewicza.)
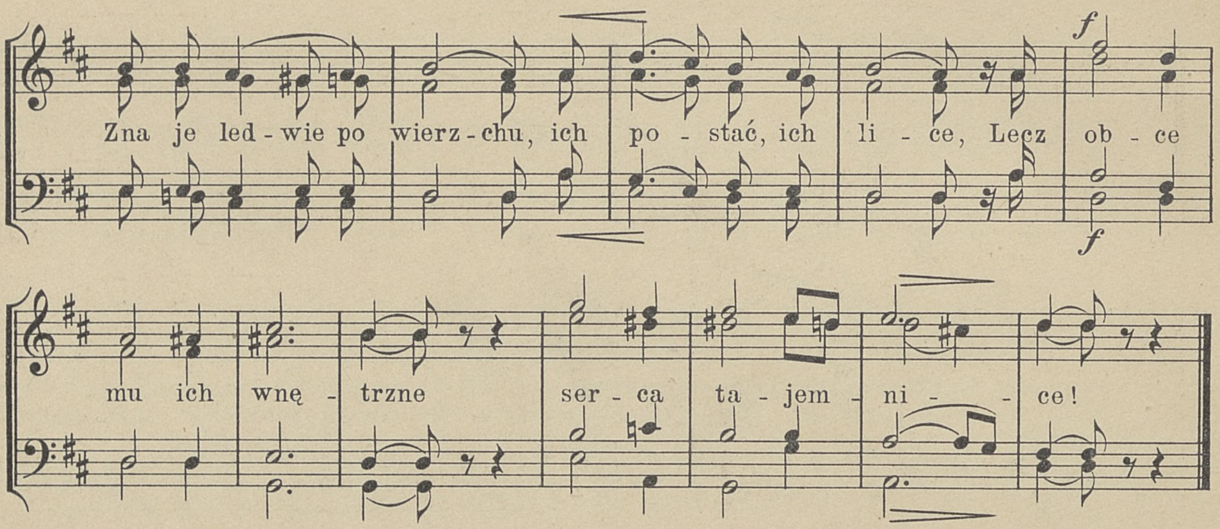

11. Któż zbadał.
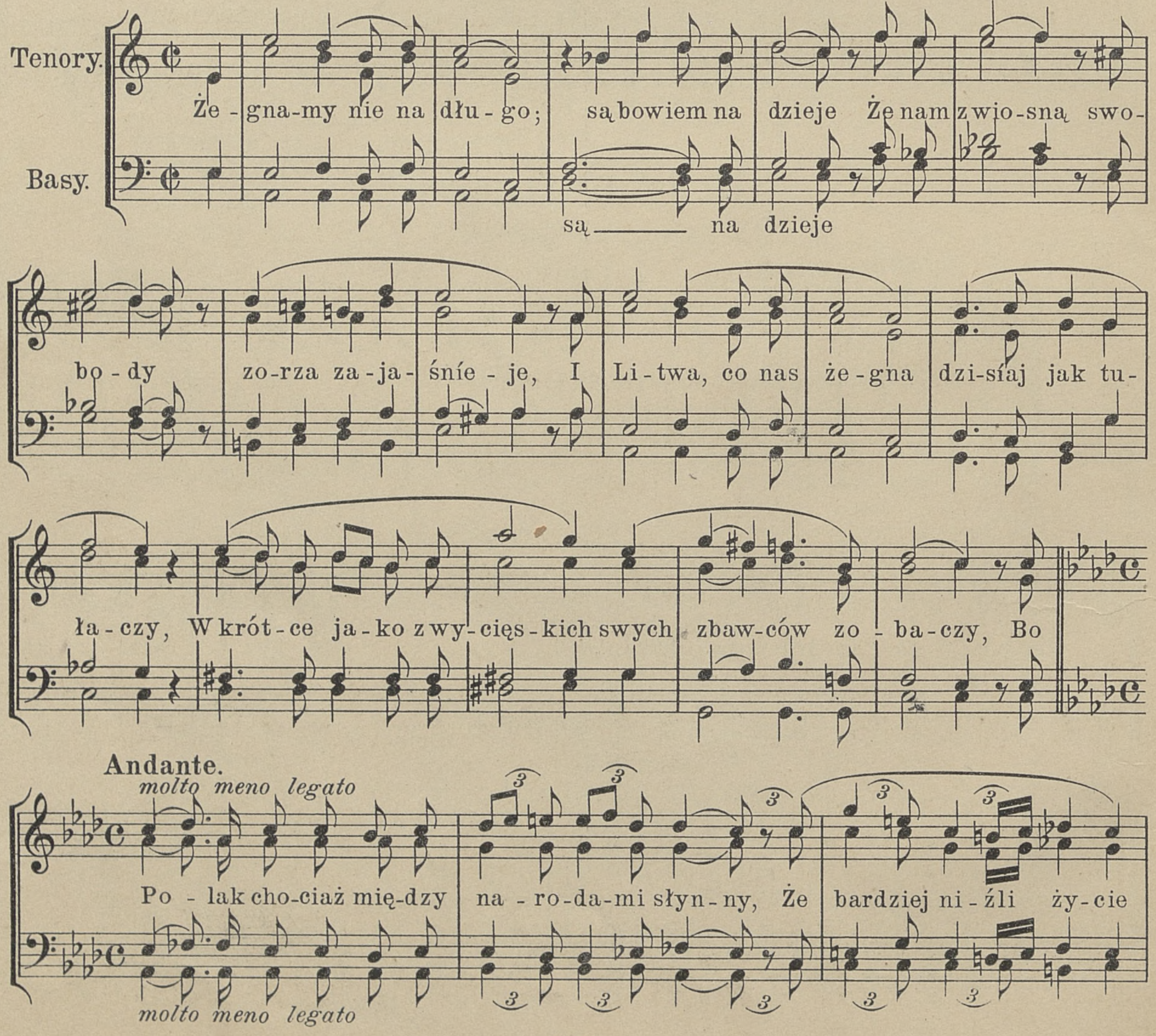
(z op. „Pan Tadeusz.")

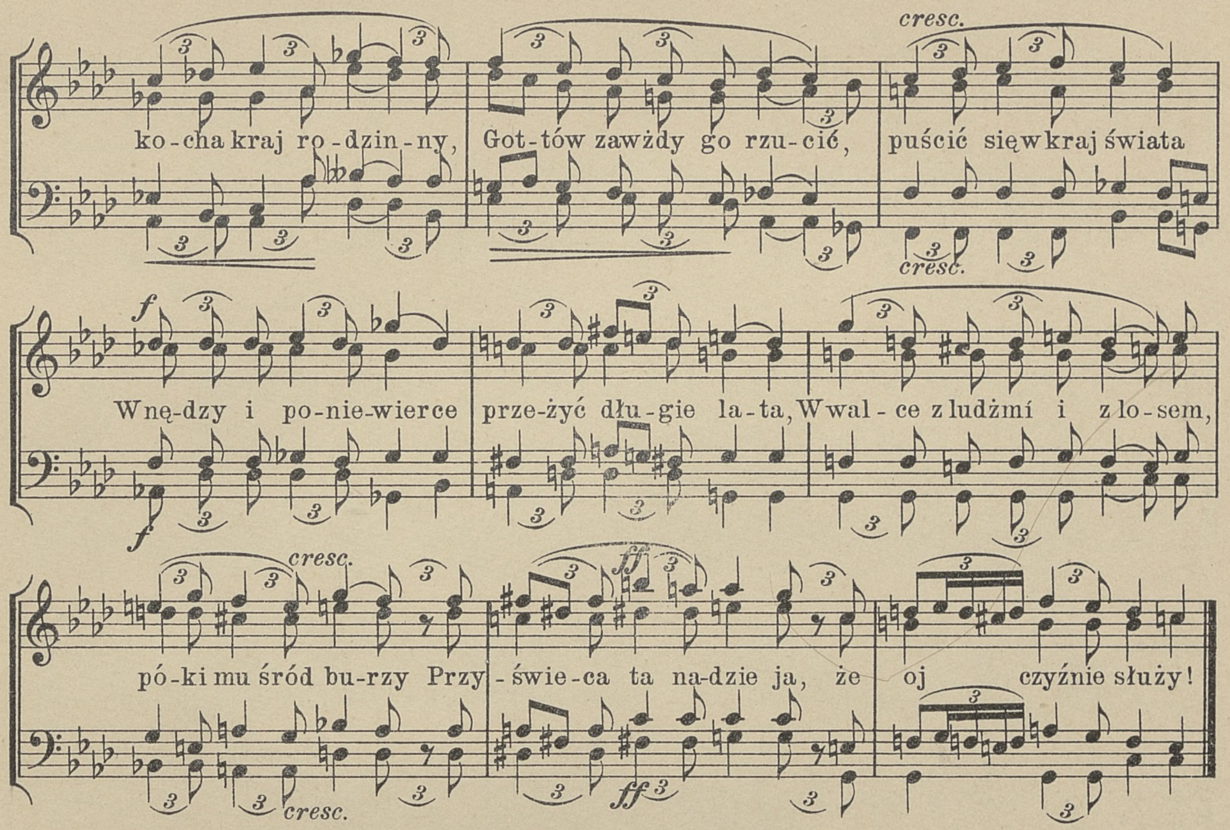

12. Żegnamy nie na długo.

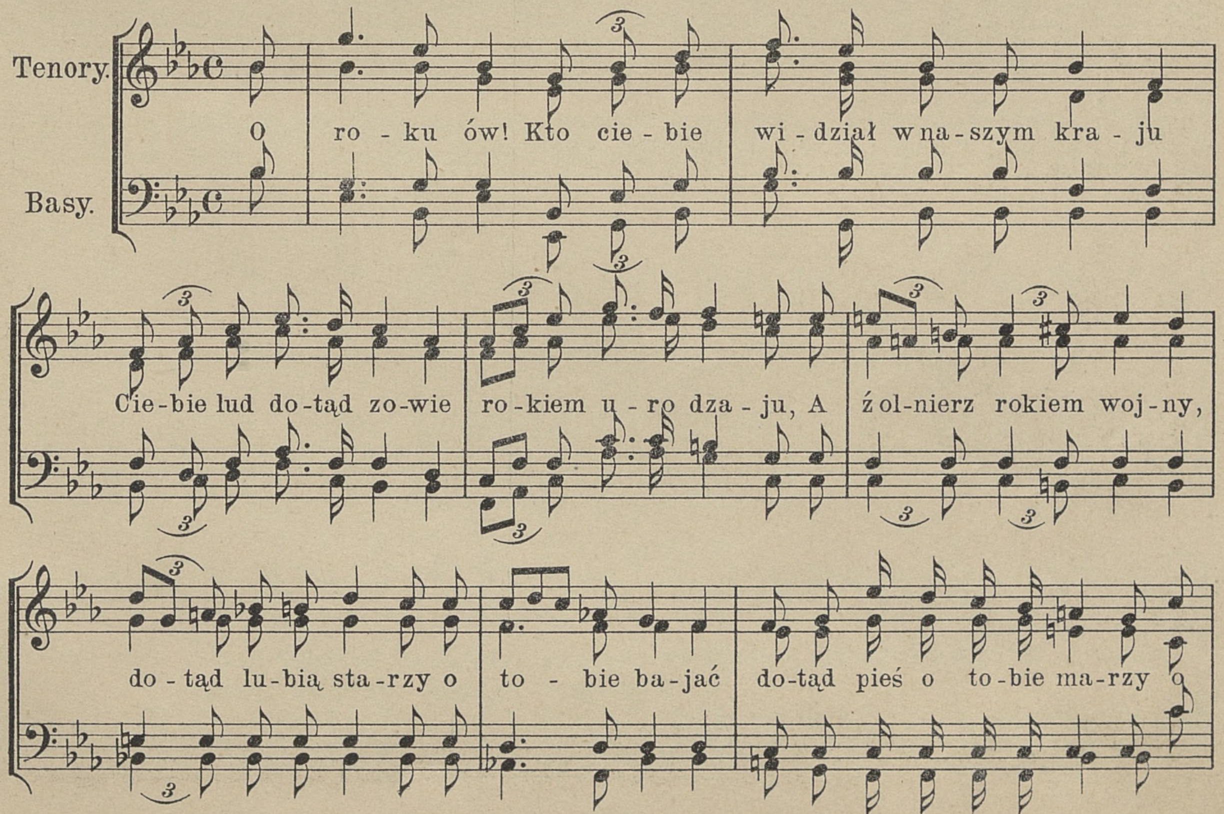
(z op. „Pan Tadeusz.")

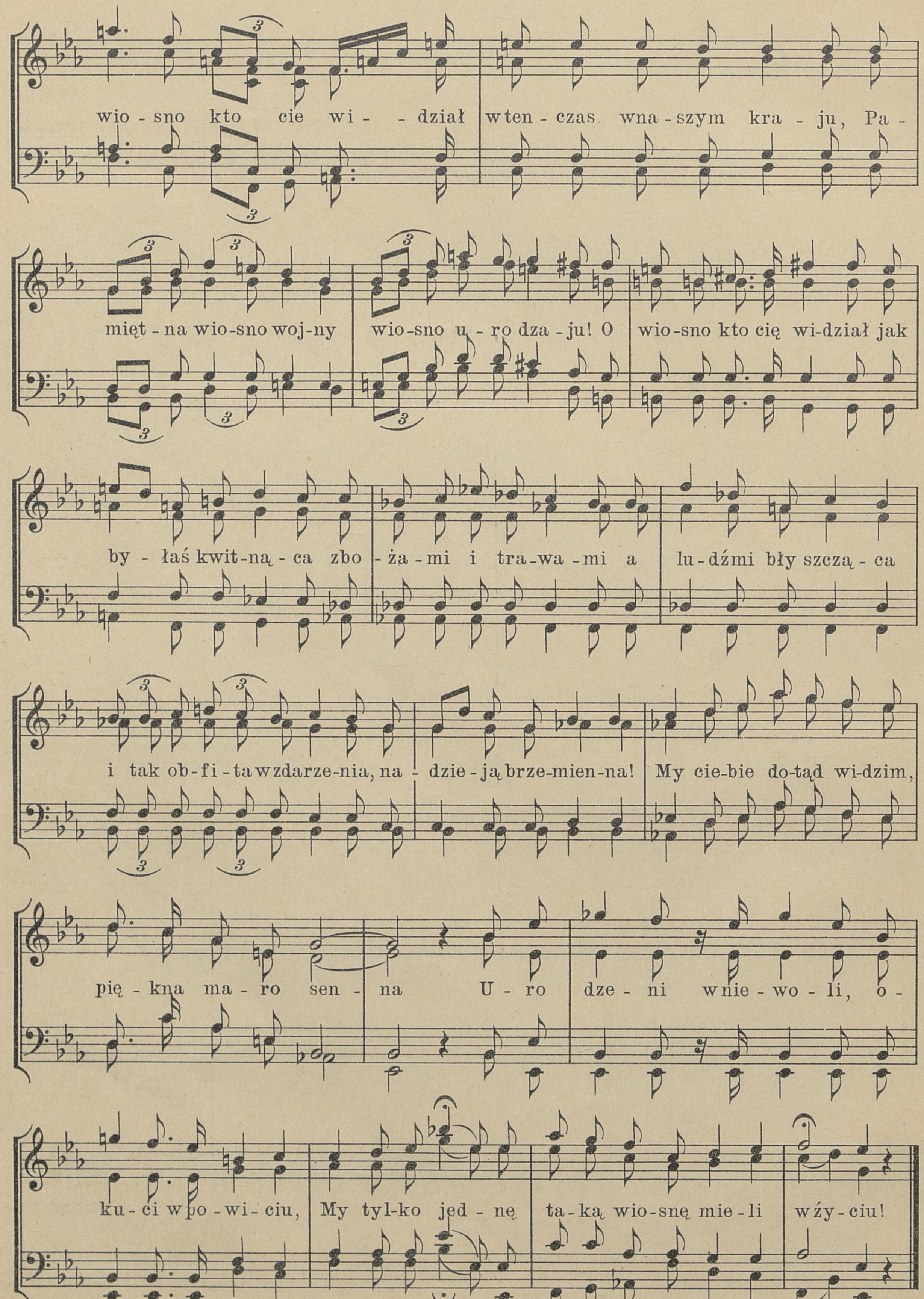

13. Rok 1812.

(z op. „Pan Tadeusz.")

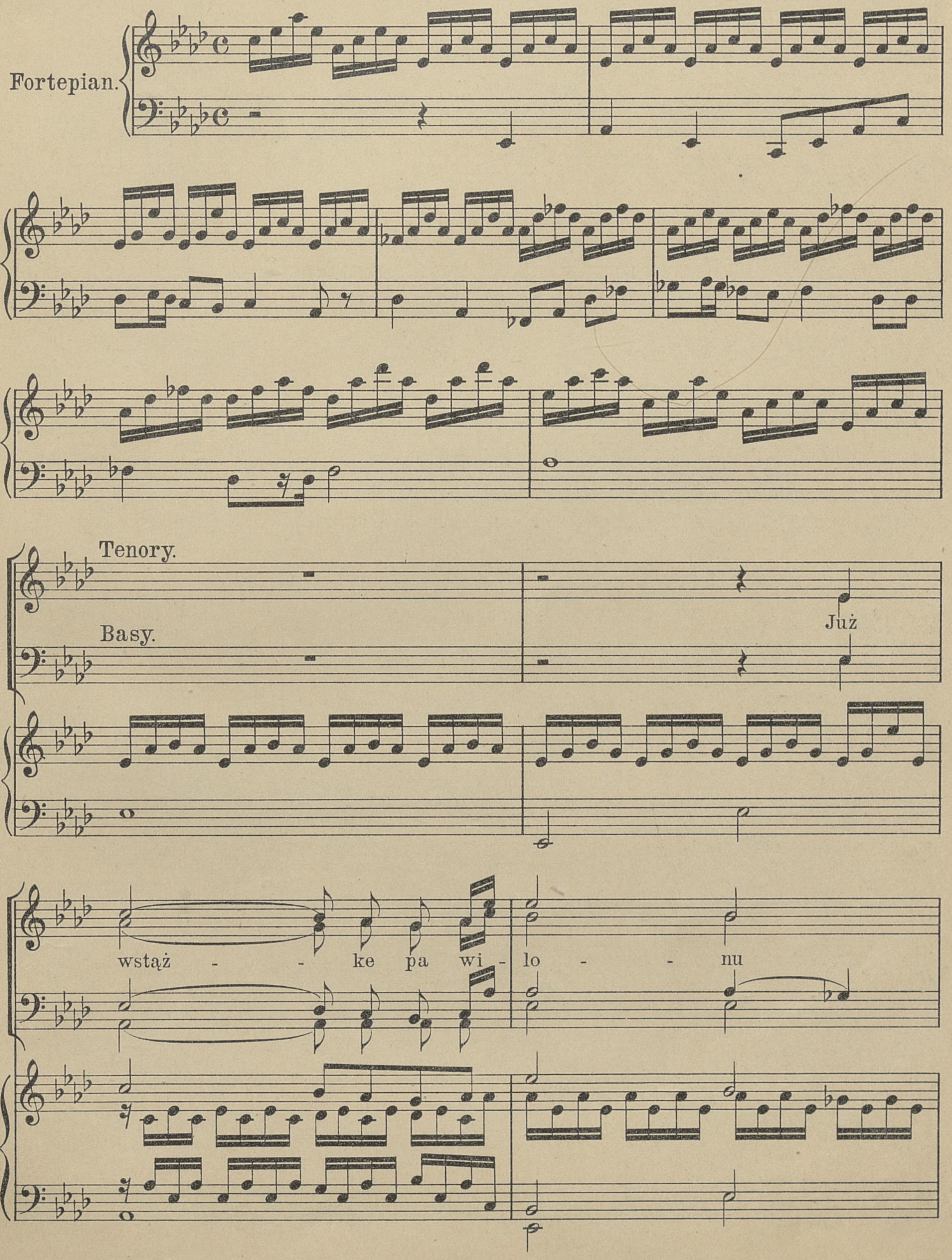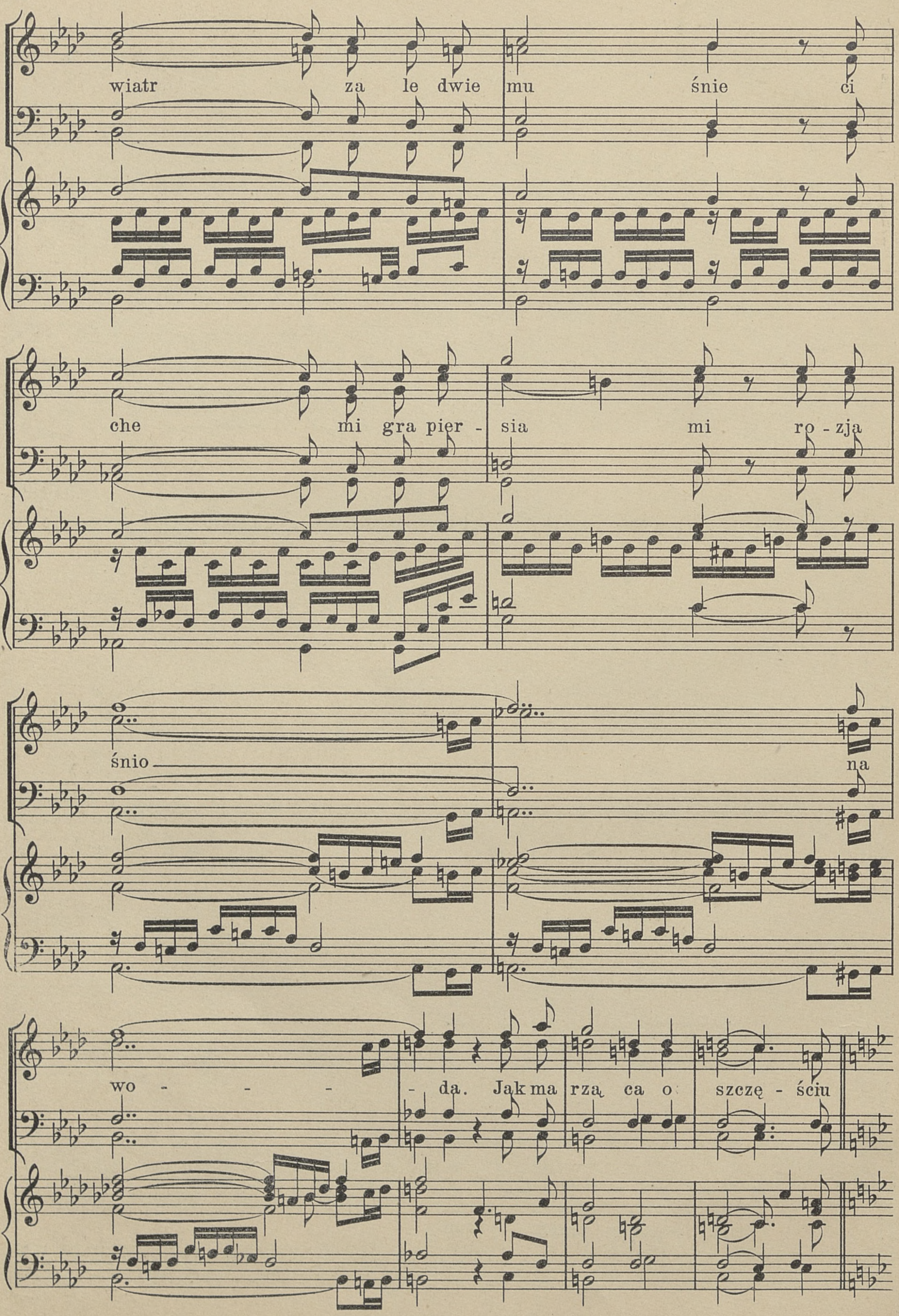

wio - sno kto cie wi - - dział wten - czas wna - szym kra - ju, Pa -
mięt - na wio-sno woj-ny wio-sno u - ro dza - ju! O wio-sno kto cię wi-dział jak
by - łaś kwit-ną - ca zbo - ża - mi i tra-wa - mi a lu-dźmi bły szczą - ca
i tak ob-fi - ta wzdarze-nia, na - dzie - ją brze-mien-na! My cie-bie do-tąd wi-dzim,
pię - kna ma - ro sen - na U - ro dze - ni w nie - wo - li, o -
ku - ci w po - wi - ciu, My tyl-ko jed - nę ta - ką wio-snę mie - li w ży - ciu!

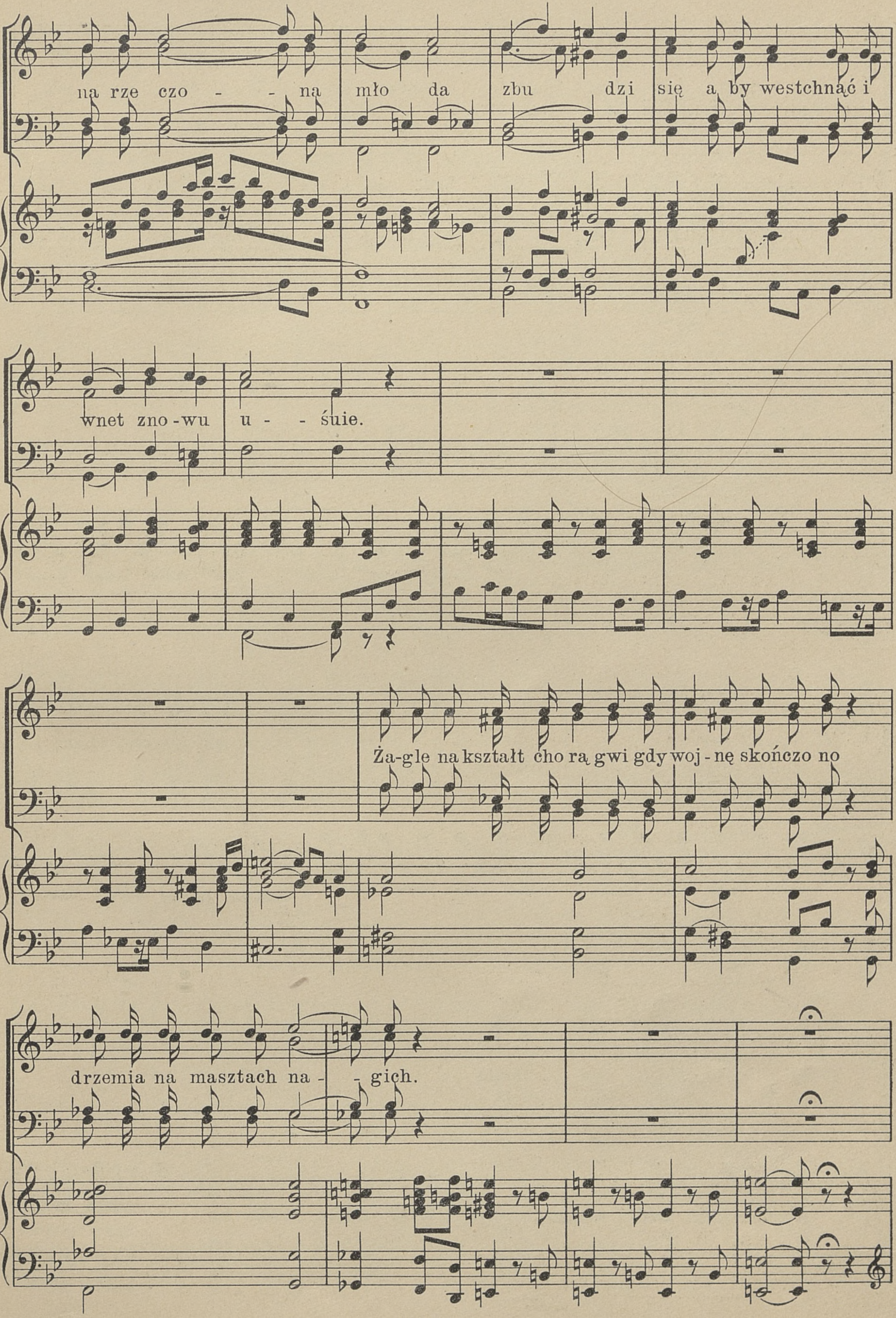
14. Cisza morska.

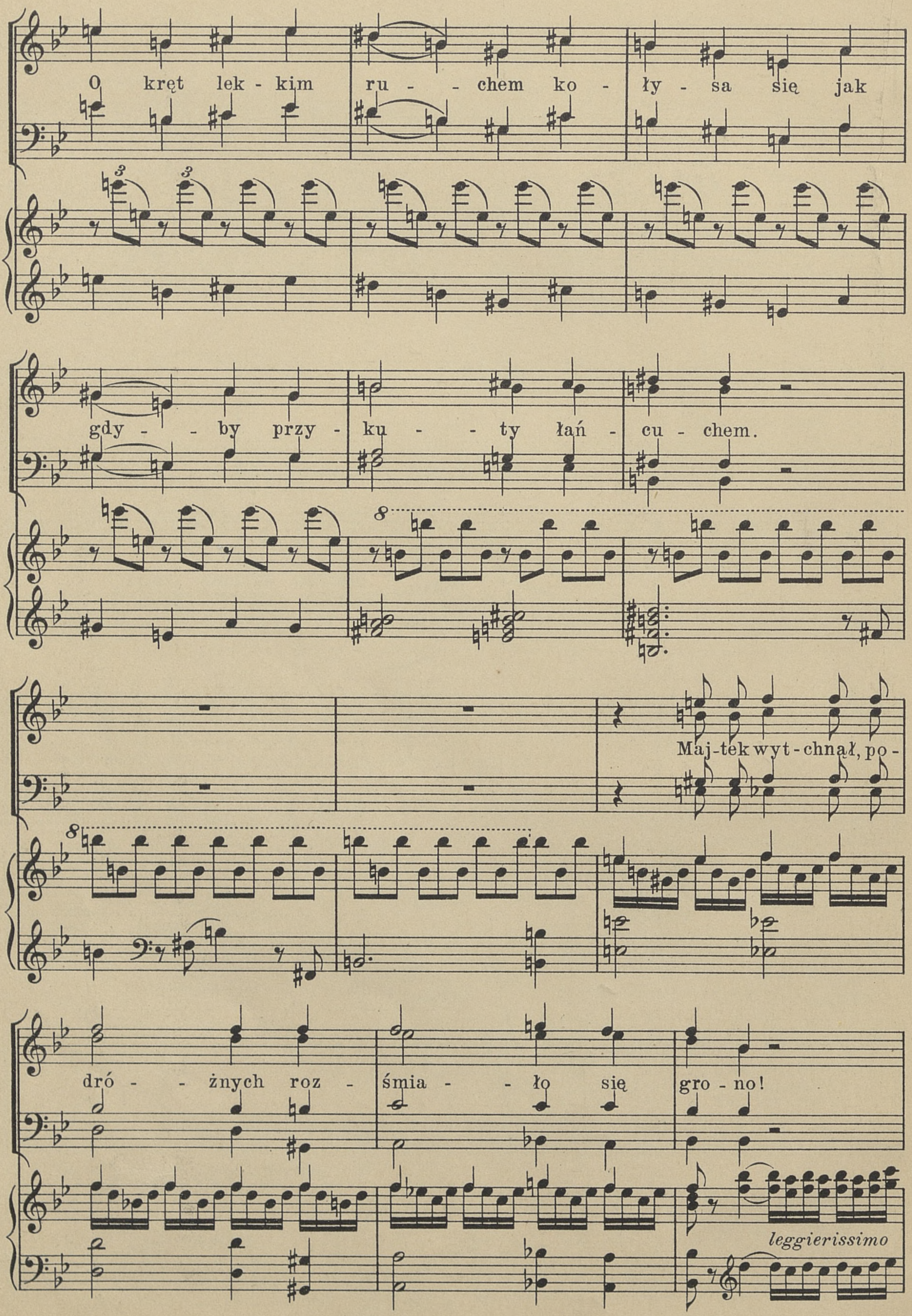
(A. Mickiewicza.)

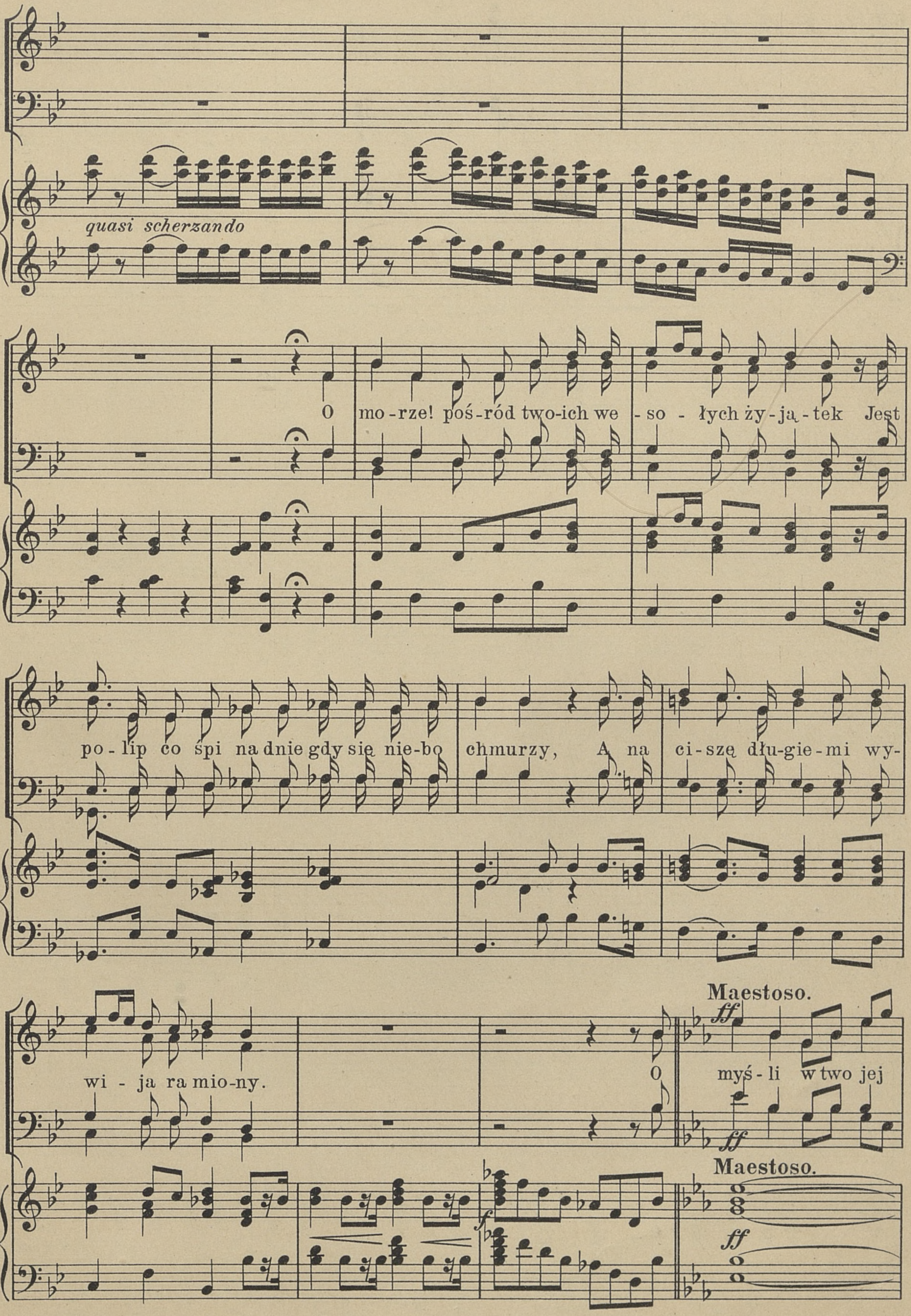
J. T. Wydźga.

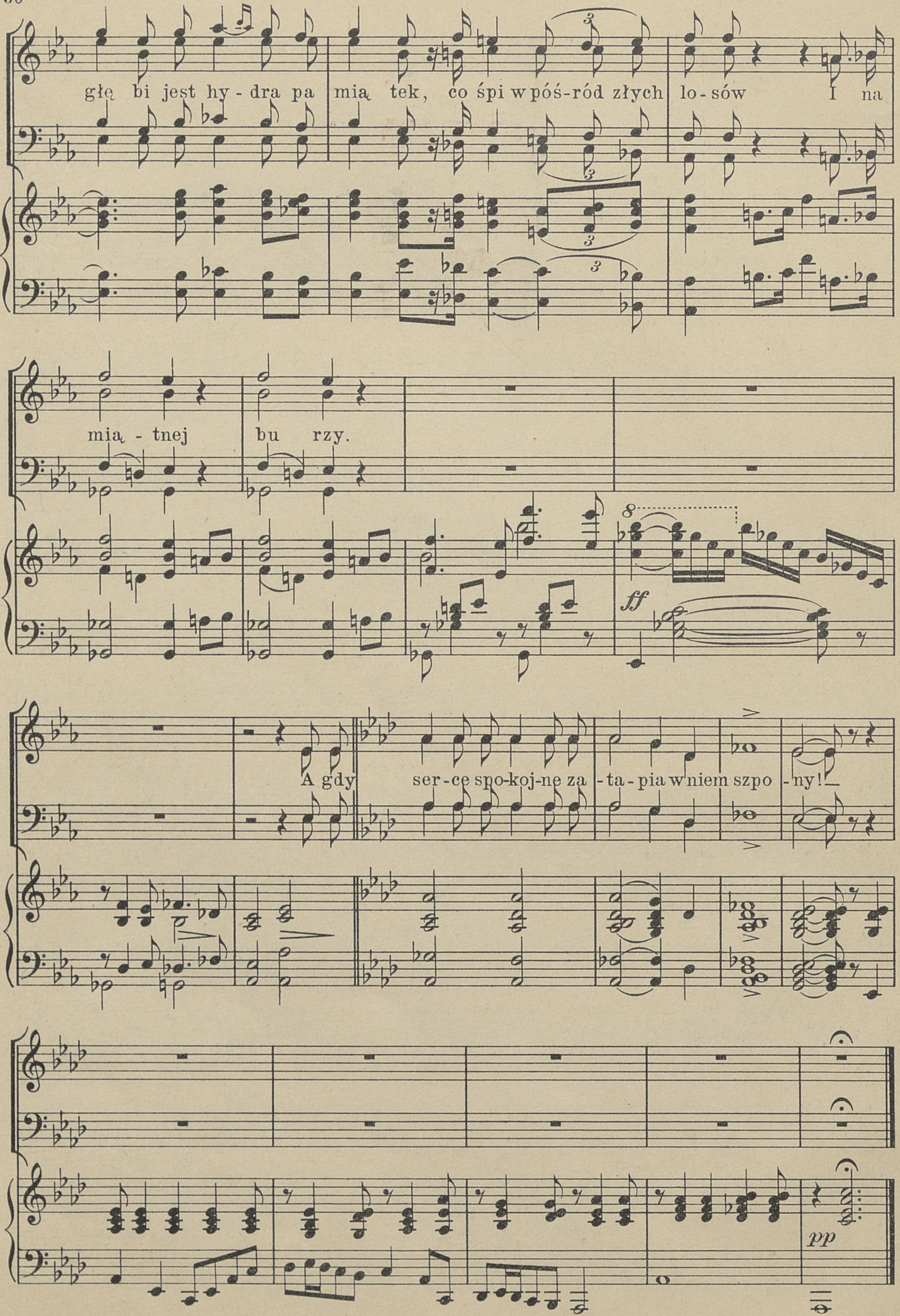

wiatr za le dwie mu śnie ci
che mi gra pier - sia mi ro - zja
śnio na
wo - - - - da. Jak ma rzą ca o szczę - ściu

na rze czo - - na mło da zbu dzi się a by westchnąć i
wnet zno-wu u - - śuie.
Ża-gle na kształt cho rą gwi gdy woj - nę skończo no
drzemia na masztach na - - gich.

O kręt lek - kim ru - - chem ko - ły - sa się jak
gdy - - by przy - ku - - ty łań - cu - chem.
Maj-tek wyt - chnął, po -
dró - - żnych roz - śmia - - ło się gro - no!
leggierissimo

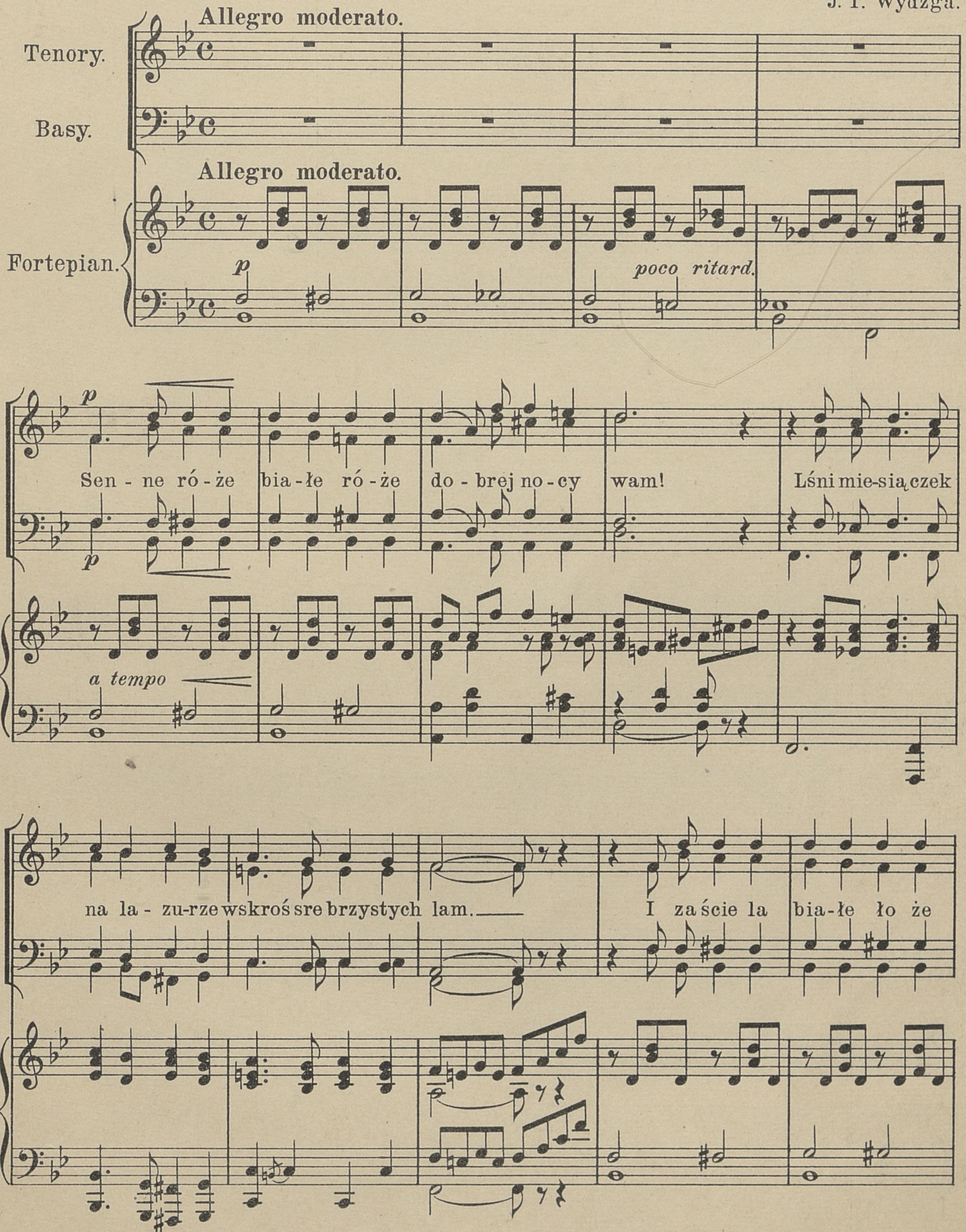

quasi scherzando
O mo-rze! poś-ród two-ich we-so-łych ży-ją-tek Jest
po-lip co śpi na dnie gdy się nie-bo chmurzy, A na ci-szę dłu-gie-mi wy-
wi-ja ra-mio-ny. O myś-li w two jej
Maestoso.
Maestoso.
ff
ff
ff

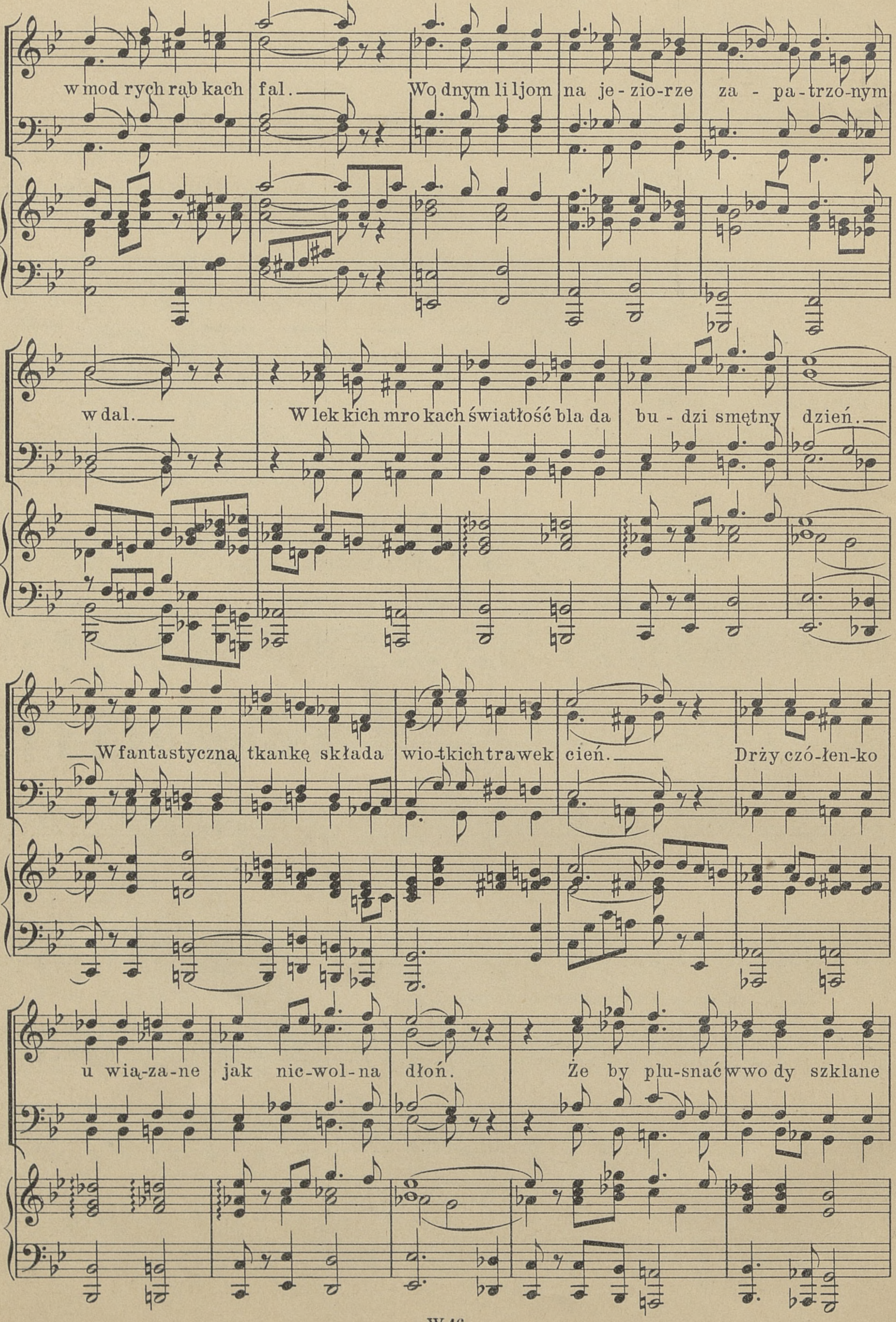

głę bi jest hy - dra pa
mią tek, co śpi w poś-ród złych
lo - sów I na
mią - tnej
bu rzy.
A gdy
ser - ce spo-koj-ne za
-ta - pia w niem szpo
-ny!
ff
pp

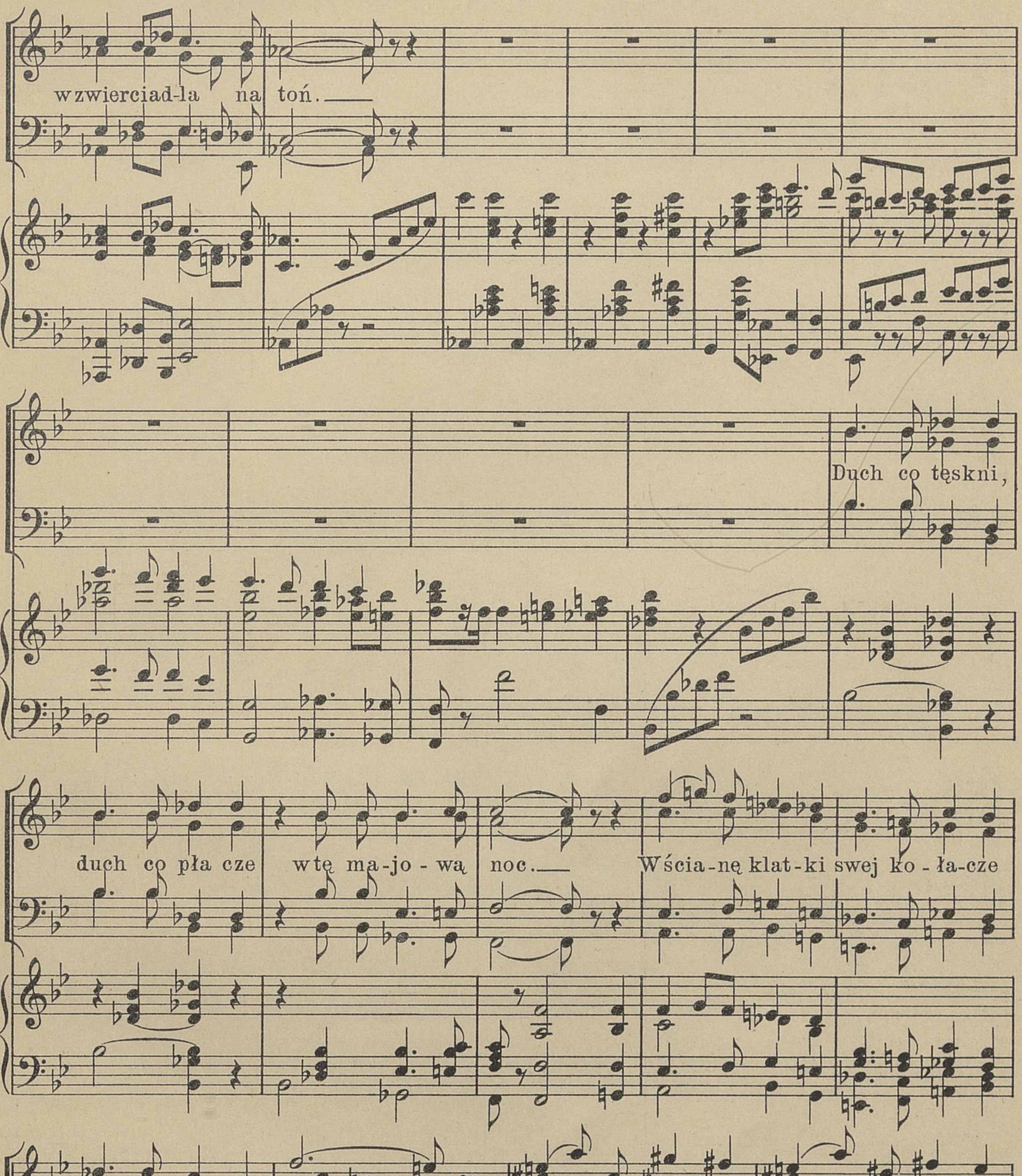
15. Echa majowe.

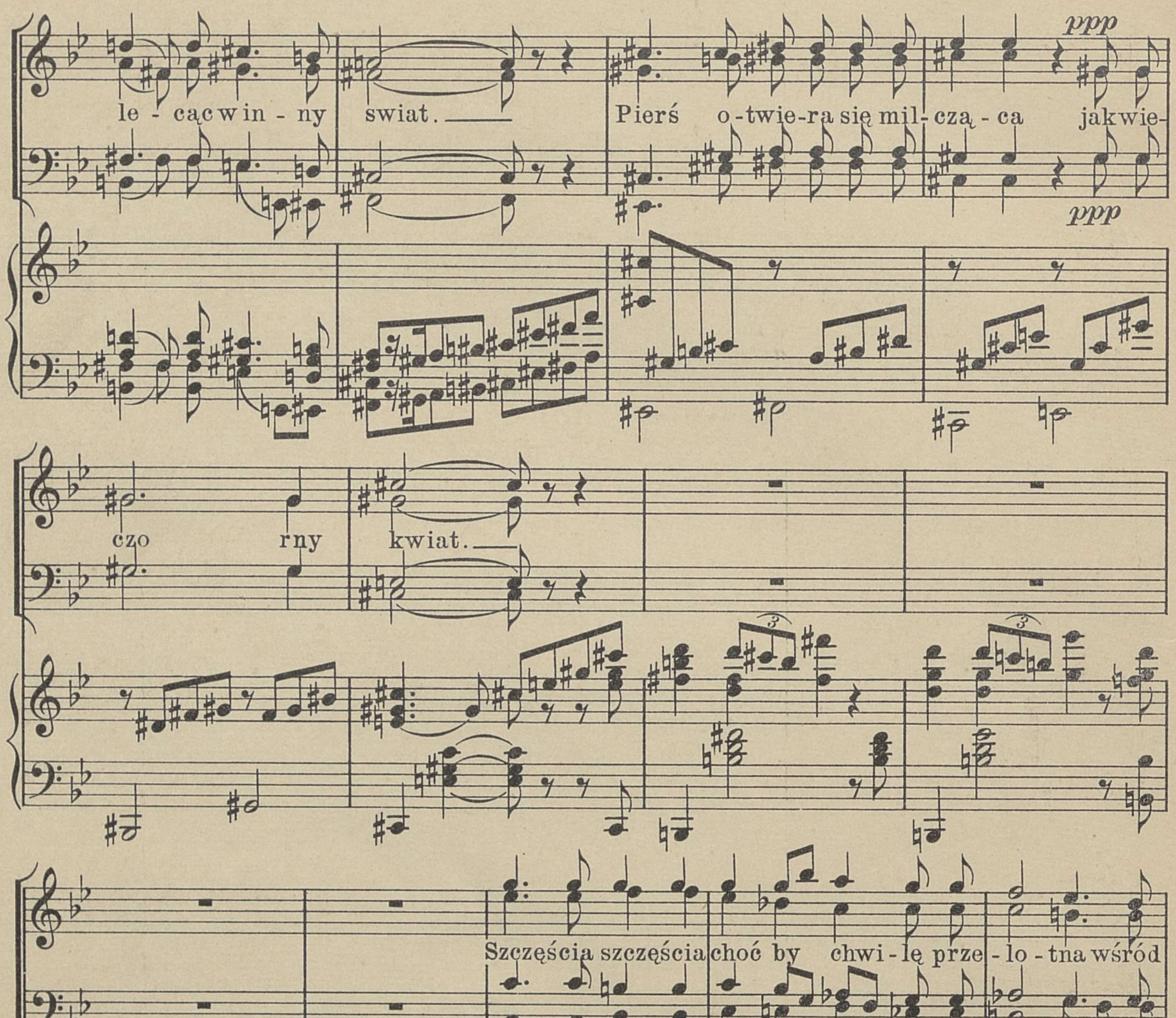
(A. Asnyk.) ? Konopnicka

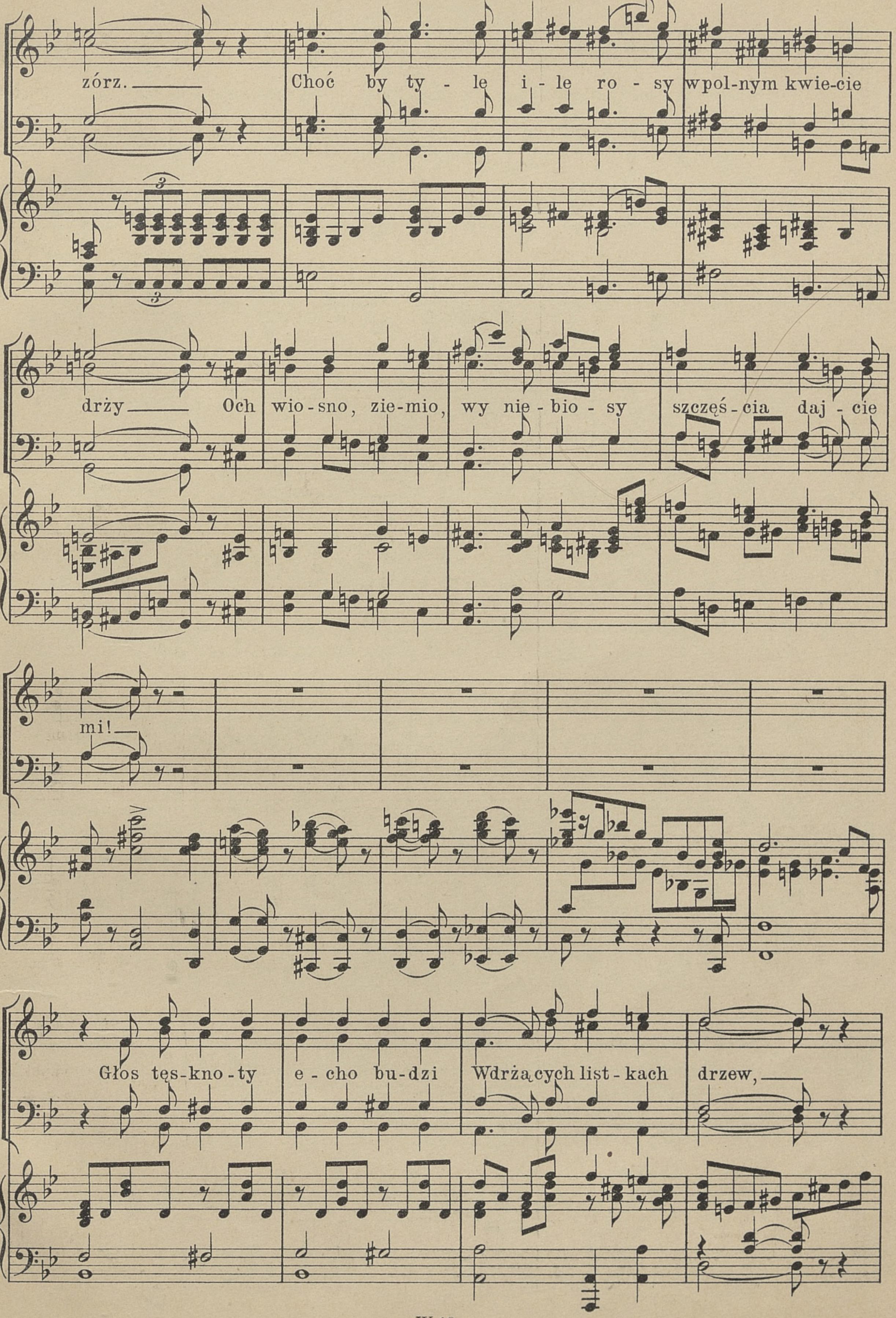
J. T. Wydżga.

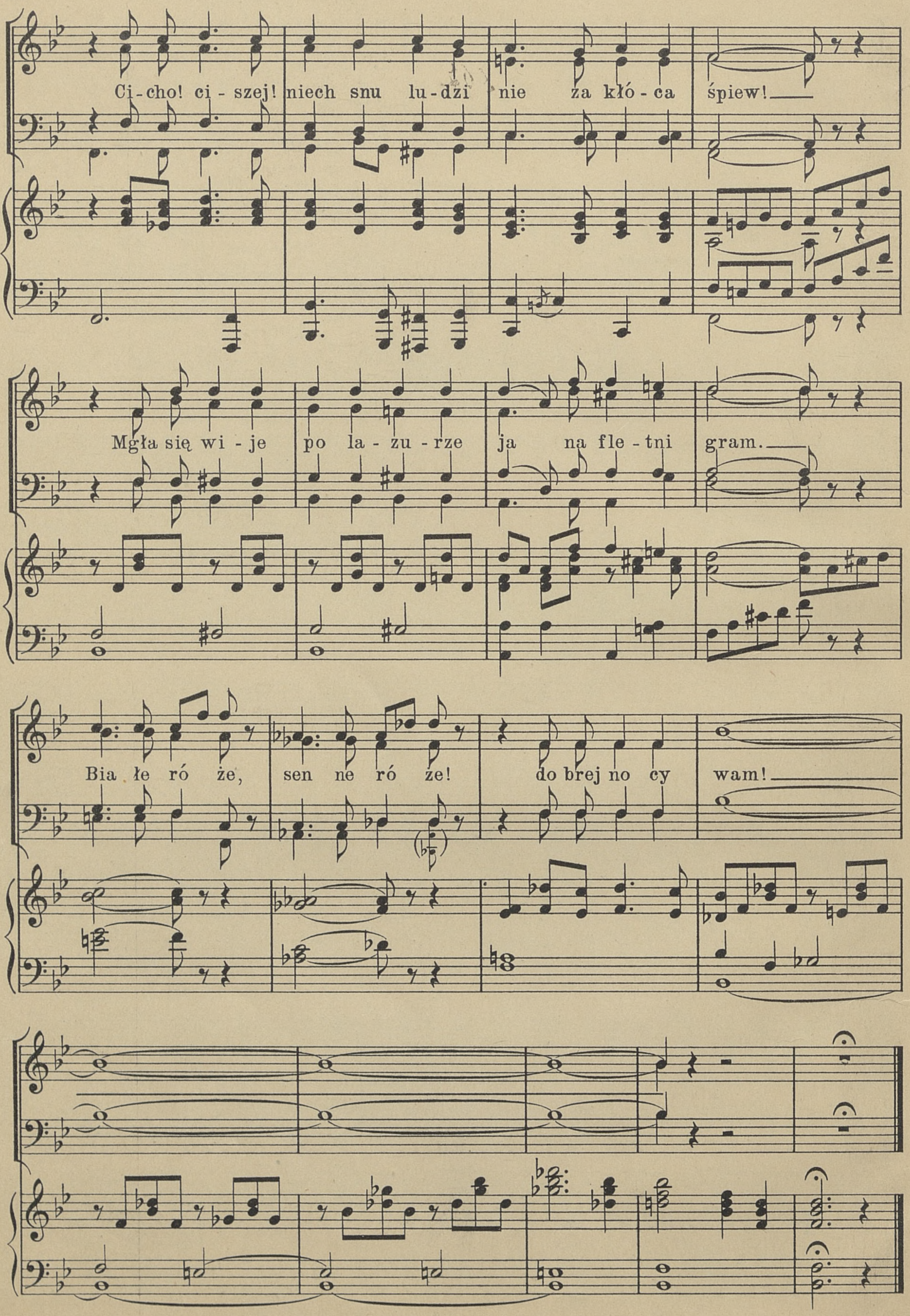

w mod rych rąb kach fal.
Wo dnym li ljom na je - zio-rze za - pa-trzo-nym
w dal.
W lek kich mro kach światłość bla da bu - dzi smętny dzień.
W fantastyczną tkankę składa wio-tkich trawek cień.
Drży czó-łen-ko u wią-za-ne jak nic-wol-na dłoń.
Że by plu-snać w wo dy szklane

wzwierciad-la na toń.
Duch co tęskni,
duch co pła cze wtę ma-jo-wą noc.
Wścia-nę klat-ki swej ko-ła-cze
wię zów tar-ga moc!
Myśl o gwiaz-dy srebr-ne trą-ca

le - cąc win - ny swiat.
Pierś o-twie-ra się mil - czą - ca jak wie-
czo rny kwiat.
Szczęścia szczęścia choć by chwi - lę prze - lo - tna wśród
burz.
Co skrzy-deł-ka ma mo - ty - le zni - ka z brzaskiem

zórz. Choć by ty - le i - le ro - sy wpol-nym kwie-cie
drży Och wio - sno, zie - mio, wy nie - bio - sy szczęś - cia daj - cie
mi!
Głos tęs-kno - ty e - cho bu - dzi Wdrżących list - kach drzew,

F.M.Geidel, Leipzig

15

...EŚN...

...OR MĘ...

ułożył

...WYDŻGA...

...la idei) . . .

...n Tadeusz“) . .

...opery: „Pan Tadeus...

...Tadeusz“) . . .

...tepianu { . .

...adem autora.

...a kraje do konwencyi...